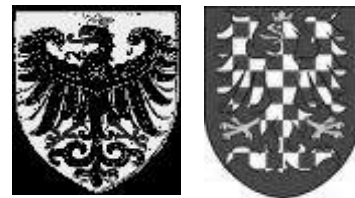

NOVINY

Volume 6 Issue 013 (703)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

15. VI. – 28. VI. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 15.června
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Občas nevím ,co si mám myslet, když se dívám na internetu na americkou show /quiz a když slyším odpovědi nevím, zda-li je to k pláči či k smíchu. Odpovědi na otázky jsou tak neskutečně pitomé, až to mlátí dveřma.

Kdy se narodil Kristus? – před 250 miliony let.

Nejhorší vynález lidstva je gravitace, což vymyslel jakýsi Newton.

Kde je Irán? – v Kanadě.

Kolik minut je čtvrt hodiny? = 25 minut. Kde je Hungary? – Taková země s takovým jménem neexistuje Kde byla berlínská zeď- v Číně.

V Americe se zeptají na ulici Američanky kolik států má USA – odpověď 25.

Většina Američanů si podle průzkumu myslí, že třetina 1/3 je menší než jedna čtvrtina 1/4.

Viděl jsem rozhovor s potetovanou dámou, která při výšce asi 160cm a vážíci kolem 180 kg , vyprávěla, že si vezme jen někoho, kdo má aspoň milion ročně, a vypadá asi jak Rambo neb jak prohlásila" je neskutečně krásná", což všichni její přátelé potvrdí.

Jiná, která je údajně neskutečně inteligentní na otázku kolik je 77+33 odpověděla 300 a na otázku vyjmenujte tři státy v Africe odpověděla, že je to chyták, protože v Africe žádný státy nejsou.

Každý žije ve svém světě, který se může zcela lišit od toho, v kterém žijete vy.

Já, který jezdím na brouky, vidím, jak se mění buš a venkov. Jak čistá městečka dříve plná usměvavých Australanů jsou najednou zaplněná zamračenými muslimy či Indy a všude jsou odpadky.

Kolem mne, kde bydlím, najednou vyrostly obrovské domy plné Číňanů, obchody jen čínské a vše je v čínštině. Když nastoupím do autobusu, mladí Číňané sedí, čumí do telefonu a staříci stojí, nápisy na oknech "pro staré a invalidy" ignorují.

V rádiu 2GB sice mluví o milionech čerstvých přistěhovalců jen z Asie podporující vládu „dělníků, kteří sedí většinou ve státních úřadech“. Labors vytvořili jen tento rok přes 40 tisíc nových míst jen pro tyto přistěhovalce, nevidíte je, protože všechny úřady jsou pro veřejnost zavřené a jsou jen „on line“. Tito lidé poslouchají jen své rádio ve své řeči, kteréžto vysílání je stranicky vyspělé.

Řekli bychom si pomáhat.

Komici, kteří odmítají umírat

Benjamin Kuras

„*Já nechci být nesmrtelný tím, že budu slavný. Já chci být nesmrtelný tím, že neumřu,*“ napsal kdysi Woody Allen. Zatím mu to drží, loni v listopadu dotáhl devadesátku a píše dál, letos scénář na svůj jedenapadesátý film. Událost hodná poklony, zvláště po uplynulém roce, který do čtvrté dimenze vyprovodil snad rekordní počet filmových a divadelních celebrit.

Asi si je už všechny nepamatujete, tak zde ty nejznámější.

Herečky: Brigitte Bardot. Claudia Cardinale. Diane Keaton. Marianne Faithful a Cleo Lane (obě známější jako zpěvačky). May Britt (švédská hvězda proslulá prvním

hollywoodským sňatkem bělošky s černochem – hercem a zpěvákem Sammy Davisem Jr.). Joan Plowright (žena Laurence Oliviera). Prunella Scales (ze seriálu *Fawlty Towers – Hotýlek*). Tři z nich přetáhly devadesátku: Bardot (91), Plowright (95) a Lane (97). Herci: Gene Hackman. Robert Redford. Terence Stamp. Richard Chamberlain. Val Kilmer. Cary-Hirokyu Tagawa (*Poslední císař*, a zavedený orientální padouch v amerických thrillerech a jedné bondovce). George Wendt (ze seriálu *Cheers – Na zdraví*). Režiséři a scenáristi: Ve Francii Bertrand Blier (*Připravte si kapesníky* – Oscar za cizojazyčný film). V Americe Rob Reiner (*Když Harry potkal Sally*, *Několik dobrých mužů*), Robert Benton (*Kramer v. Kramerová*, *Bonnie a Clyde*) a David Lynch (*Modrý samet*, *Mulholland Drive*, *Twin Peaks*). Hudební skladatel Lalo Schiffrin (*Mission Impossible*, *Dirty Harry*). V Anglii nás rodilý Zlíňák Tom Stoppard.

U mužů žádní devadesátníci...

Zato jen šest týdnů před svou devětadevadesátkou ten smrtelný rok 2025 o pět týdnů přežil jeden z nekreativnějších britských divadelních režisérů Frank Dunlop, v jehož londýnském divadle Young Vic jsem měl tu čest v 70. letech několik let dělat provozního manažera se všemi „neuměleckými“ úkoly a mezi nimi zhlédnout jeho Shakespeary a Moliéry stokrát. „Herc si na jevišti smí sednout, jen když hraje krále,“ bylo jeho režisérské krédo. A nutil je pobíhat, skákat a šplhat po celém

jevišti a hledišti.

Rovné stovky se letos v červnu dožívá Mel Brooks, vedle Allena a dramatika Neila Simona (ten odešel před osmi lety ve věku 91 let) jeden z archetypů newyorského humoru. Všichni tři začínali jako textaři pro populárního stand-up komika Sida Caesara (který odešel před 12 lety ve věku 92 let) a komika a režiséra Carla Reinera, který se dožil 98 let. Reinerův syn Rob (viz výše) by to tam možná taky dotáhl, kdyby ho loni ve věku 78 nezavraždil jeho vlastní syn.

Nenávist jako tmel

Benjamin Kuras

Pojem „geopolitika“ se nám v poslední době v publicistice roz dováděl, aniž bychom všichni hned věděli, co znamená. Tak stručně: je to „odkrývání univerzálního politického smyslu různých geografických

oblastí.“

Tak jej definuje brožurka *Filosofický a dějinný smysl geopolitiky 20. a 21. století*, čerstvě vydaná v nakladatelství Academia. Autorem je filosof Miloslav Bednář, echt-konzervativce každým coulem, bez sebemenší liberálně-progresivistické náklady, u mnohých dnešních konzervativců bezděčně běžné. Rozumějme této definici tak, že každá geografická oblast má svůj specifický způsob pohlížení na svět a specifický politický styl vyrůstající ze specifických tradic, dějinných událostí, ideologií, filosofie, náboženství. Ale že i přes všechny jejich rozdíly svět, chce-li žít v míru, musí vytvářet pravidla, která by platila pro všechny stejně, univerzálně.

Takovým souborem pravidel bylo uspořádání světa po druhé světové válce, sjednávání v OSN a udržované v jakžtakž bezpečnostní rovnováze dvěma mocenskými bloky, jimiž byl „socialistický tábor“ na jedné straně, demokratický Západ na druhé. Držely se vzájemně v šachu poměrnou mocenskou vyrovnaností, především oboustrannou schopností jaderně zničit život celé planety. Říkalo se tomu „válka studená“. Jejich války „horké“ se odehrávaly bezjaderně ve zbytku světa, přezdívaném „třetí“, kde se oba snažili na svou stranu získávat tu či onu „neangažovanou“ zemi. Tomuto uspořádání geopolitický žargon říká „bipolární“. Pak se zhroutil socialistický tábor a Fukuyamova známá teorie „konce dějin“ vnukla optimistům víru, že odteď bude svět už jen „unipolární“,

neboť každý sezná, že demokratické uspořádání vítězného Západu je to nejlepší, a tudíž jediné přijatelné pro všechny – jak příkladně potvrzovala postkomunistická východní Evropa, nadšeně přebíhající na Západ.

Jenže od té doby v tom třetím světě vyrostlo pár dalších siláků. Jedním silákem je Čína, jejíž vzestup paradoxně předtím umožnili Američané Nixonovou a Kissingerovou politikou sblížení s Čínou a jejího odklonu od Sovětského svazu. Toto oslabení socialistického tábora přispělo k jeho kolapsu. Druhým silákem je islám, jehož oživení tradiční agresivity bezděky inspiroval socialistický tábor podněcováním protizápadních „osvobozeneckých hnutí“. Že tak vznikl nový světový systém zvaný „multipolární“, je teorie široce přijímaná, na první pohled logická, populární hlavně u západních pochybovačů o hodnotách a smyslu přežití Západu jako svébytné hodnotné civilizace, jejíž sláva a moc se vyčerpaly. Je to ostatně teorie hmatatelně potvrzovaná doutnajícími rozkořmi mezi USA a Evropou, narůstajícím „demokratickým deficitem“ a islamizací Evropy a vyhroceným politickým napětím uvnitř americké společnosti.

V tomto kontextu dává smysl, aby se Západ uskovnil a smířil s tím, že bude jen jedním z několika sobě rovných nebo silnějších. Že by tedy měl usilovat o vstřícnější vztahy s těmi ostatními. Chápat a přijímat jejich vidění a geopolitické ambice. Výsledkem je appeasement, zmatení, mlžení a zatmění tradiční západní anticko-biblické ideové struktury, na níž úspěch Západu stojí.

A do toho teď Bednář udeří filosofickým bleskem osvětlujícím, že „multipolární“ je optický klam způsobený oslabením sebevědomí, pudu sebezáchovy a návyku Evropanů (a v trochu menší míře Američanů) se čas od času oddávat utopiím. Po krátkém období utopické „unipolarity“ a iluzorní „multipolarity“ se svět vrací k napětí, které vzniklo první světovou válkou a je tvořeno bipolaritou dvou konfliktních světů: světa svobody a světa totality. Proti demokratické civilizaci, již tak sebedestruktivně zraňované zevnitř, se seskupila nová „totalitně orientovaná, ideologicky a mocensky světovládně agresivní osa Moskva-Teherán-Peking-Pchjongjang“. Přes všechny rozdíly v jejich ideologiích ji tmelí společná nenávist k demokratické civilizaci a touha ji ponížít a zničit.

Pokračuje...

Račte otočiti list

Pondělí 15. června Britský soud potvrdil správnost zákazu Palestine Action Británie zakáže dětem pod 16 let přístup k sociálním sítím, mělo by se prý zakázat i číst. Podle Teheránu jsou ve smlouvě s USA i poplatky za proplutí Hormuzským průlivem A Potápěči v Chorvatsku našli v troskách lodi tělo zahynulého Čecha Vláda schválila zrušení koncesionářských poplatků za ČT a ČRo A Adiktologové protestují proti změnám v protidrogové politice Letiště v Karlových Varech přejde pod stát Na Rychnovsku se v sobotu objevilo tornádo Převážně zataženo a vítr, občas slunce, teplota až 20°C
Úterý 16. června Vance řekl, že Írán přijme jaderné inspektory Ruská fregata střílela v Lamanšském průlivu na civilní loď A V Kalifornii spadl bombardér B 52 V Polsku byl zavražděn Putinův kritik, karikaturista Poslanec SPD Nerušil chce kontrolovat obsah vysílání televize a rozhlasu A Prezident Pavel postrádá informace, co v dosavadním systému agend nefungovalo Kvůli přesunutí agend rezignovala vládní zmocněnkyně pro romské záležitosti Fuková Ministr Klempíř chce nechat přezkoumat památkovou ochranu hřebčína Napajedla U nás proměnlivé počasí, občas sprchlo
Středa 17. června Europoslanci přitvrdili návratovou politiku Rutte potvrdil, že Česko nesplnilo 2 % limit Rusové tvrdí, že ukrajinský dron trefil autobus s dětmi V Chorvatsku zatkli důstojníka lodi, která potopila plachetnici s Čechy Ministryně Mrázová se vzdala zastupitelského mandátu v Bílině A Vláda se snaží omezit prodej kratomu Prezident Pavel vyslovil pochopení pro chystanou stávku ČT a ČRo A Šéf pražského ANO Prokop nepříznal vlastnictví tří družstevních bytů U nás střídavé, převážně pěkné počasí
Čtvrtek 18. června Finsko zrušilo zákaz jaderných zbraní na svém území Izrael pokračuje v bojích na jihu Libanonu V Británii jsou doplňovací volby Izraelský ministr zahraničí přerušil styky s Kallasovou, zah. min. EU Babiš, Magyar, Fico a Tusk se sešli před začátkem summitu v Bruselu A Zastupitelé Prahy odvolali Prokopa z funkce předsedy kontrolního výboru Eva Kostolanská složila slib a stala se ombudsmankou Muž na Berounsku střílel na policisty U nás skvostný letní den
Pátek 19. června Polský prezident odebral Zelenskému nejvyšší polský řád A Zelenskyj hrozí Bělorusku zásahem Izrael a Hizballáh se dohodly na příměří Kuba chce zavést reformy na podporu trhu Vláda odmítá Istanbulskou úmluvu Policie pátrá po karvinském starostovi Wolfovi, snad je na dovolené A S tříletým zpožděním začala stavba druhé části pražského metra linky D Klempíř žádá navýšení rozpočtu na kulturu o 21 mld U nás horko do 30°C, jde to
Víkend 20. – 21. června Trump oznámil, že britský premiér Starmer odstoupí Zelenskyj poslal do Polska obyč.poštou udělený řád Írán zase zavřel Hormuzský průliv Katar věnoval Trumpovi nový letoun Air Force One Tisíce lidí demonstrovaly v Praze před budovou ČT proti chystané změně financování A V Rokycanech se zranili čtyři parašutisté při hromadném seskoku Babiš odmítl zvěsti, že nasadí Vojtěcha do pražských voleb A ČT cenzurovala Jaromíra Nohavicu. Od září příštího roku by měl platit zákaz mobilů ve škole U nás jsme unikli lijáčkům a krupobitím, sotva spadlo pár kapek
Pondělí 22. června Starmer skončil v čele labouristů, premiérem zůstává Maďarsko chce schválit ústavní dodatek, aby odvolalo prezidenta A Trump označil zpravodajství New York Times za vlastizrádné Francie a Německo se hádají o právo kdo má mluvit jménem Evropy. V Sevastopolu je zákaz prodeje pohonných hmot Na summit NATO pojede trojice Babiš, Macinka a Zůna Prezident Pavel ohlásil na úterý tiskovou konferenci Ústavní soud je připraven přednostně projednat kompetenční žalobu A Ve věznicích na Pankráci se konala pieta za Miladu Horákovou U nás tropický den někde as 38°C

Úterý 23. června Írán nepustí do země jaderné inspektory Lavrov řekl, že Rusko chce pokračovat v mírových rozhovorech A Komise OSN obvinila Izrael z genocidy Prezident Pavel podal na vládu kompetenční žalobu u Ústavního soudu A V Ústí nad Labem někdo porazil chodkyni, lidé ho vytáhli z auta a zbili Ministr Macinka řekl, že prezident zvolil konfrontaci Policie dopadla muže se zbraní, byl to učitel Před summitem V4 jednal Babiš s Magyarem U nás celkem snesitelné horko
Středa 24. června Summit E5 NATO podpořil Ukrajinu Trump chce přísnější registraci voličů Po ukrajinském útoku je Sevastopol bez elektřiny V Alpách zahynul český občan Ústavní soud bleskově vyhověl přání soudruha presidenta a vydal přes noc předběžné opatření Macinka rozhodl, že soudruh prezident v Ankafe nesmí k večerěi. Ano, použil výraz “soudruh prezident”. Sněmovna zpřísnila podmínky dočasné ochrany Ukrajinců Praha 3 dala výpověď z bytu šéfce úřadu vlády Bartha U nás horký letní den do 30°C
Vydavatel: Musíte uznat, že kardová politika KSČ byla a je dokonalá. Petr Pavel, člen KSČ, se dožaduje ochrany u ústavního soudce Baxy, člena KSČ, proti premiérovi, členovi KSČ a ten mu obratem ruky vyhoví. Soudcem zpravodajem tohoto případu je Šamal, člen KSČ.
Čtvrtek 25. června Evropská komise posílá Ukrajině 3 miliardy eur Turek zopakoval český nesouhlas se zákazem aut se spalovacími motory po roce 2035 EU schválila další části obchodní dohody s USA Pavel do Ankary pojede, nová je debata, kdo delegaci povede A Filip Turek navrhuje zrušení Ústavního soudu Macinka označil rozhodnutí Ústavního soudu za puč Policie zadržela primátora Karviné Wolfa Zelenskyj oznámil 40denní operaci s cílem ukončit válku U nás pokračují vedra, teplota do 32°C
Pátek 26. června Kvůli palivové krizi Krym vyhlásil nouzový režim Zemřel bývalý ministr Ivanov, pokládáný za Putinova nástupce A USA opět bombardovaly Írán, ale podepsaly rámcovou dohodu Podle Babiše už ministerstvo zahraničí prezidenta Pavla akreditovalo A Do Venezuely odletí 70 záchranářů Soud propustil primátora Karviné Wolfa A Soud odmítl, že SPD je citováno ve vnitřácké zprávě o extremismu Klaus a Okamura vystoupili na konferenci AfD U nás stoupá teplota, naměřili jsme 32°C
Víkend 27. června – 28. června Počet obětí zemětřesení ve Venezuele se blíží 70 tisícům A Pokračují srážky mezi USA a Íránem Německo uvažuje o povinné vojenské službě Srbský prezident Vučić hodlá odstoupit Ministry Klempíře a Macinku vypískali na folklorním festivalu ve Strážnici Zdá se, že Macinkovo ministerstvo poslalo prezidentovi akreditaci na summit NATO Volby by vyhrálo ANO? následuje s méně než polovičními preferencemi STAN O víkendu padly v Česku teplotní rekordy U nás horko, ale celkem snesitelné
Dokončení z první strany Konflikt svobody a totality je ve 20. a 21. století onen „filosofický a dějinný smysl geopolitiky“. Demokracie je „kreativita nejistoty“, totalitarismus je „iluze jistoty“. Viditelnost svobodné kreativity je ohrožením moci totality. Smír mezi nimi není možný. Oslabení demokracie v konfliktu s totalitou je pro demokracii smrtelné. Posuzovat obě stejně – jako třeba klást rovnítko „agresora“ mezi Putinův útok na Ukrajinu a Trumpův útok na Írán – je ztráta morálního kompasu. Obzvlášť tragická u konzervativců. Neboť jak opakovaně připomínali konzervativní filosofové od Burkeho po Scrutona (a Bednáře) – morální kompas je konzervatismu základem sine qua non, čili bez něho ani ránu. A raději ani

slovo.

Nabízí tedy Bednářova brožurka obklíčenému a prohlodanému Západu naději na záchranu? Nabízí. Docela dobrou. Dokonce ještě možná proveditelnou – při vzkříšení onoho morálního kompasu. Ale sdělovat vám ji, abyste si tu knížečku nemuseli celou přečíst, by bylo jako prozradit čtenáři detektivky, že vrah je zahradník.

Židé jsou zvláštní národ

Židé jsou zvláštní národ: věci, které jsou dovoleny jiným národům, jsou Židům zapovězeny.

Jiné národy vyhánějí tisíce, dokonce miliony lidí, a žádný problém uprchlíků z toho nevzniká. Udělalo to Rusko, Polsko i Československo.

Turecko vyhnalo milion Řeků a Alžírsko milion Francouzů.

Indonésie vyhnala bůhví kolik Číňanů - a nikdo o uprchlících ani nemluví. Ale v případě Izraele se z vysídlených Arabů stali věční uprchlíci. Všichni trvají na tom, že Izrael musí přijmout každého jednoho zpět.

Arnold Toynbee označuje vysídlení Arabů za zločin horší než jakýkoli zločin spáchaný nacisty.

Jiné národy, když zvítězí na bojišti, diktují podmínky míru. Když ale zvítězí Izrael, musí o mír prosit.

Od Židů se očekává, že budou jedinými skutečnými křesťany na světě. Jiné národy, když jsou poraženy, přežijí a zotaví se. Kdyby však byl poražen Izrael, byl by zničen. Kdyby Násir loni v červnu zvítězil, smetl by Izrael z mapy - a nikdo by ani nehnul prstem, aby Židy zachránil.

Žádný závazek vůči Židům ze strany jakékoli vlády, včetně té naší, nemá větší hodnotu než papír, na kterém je napsán. Po celém světě se zvedá vlna rozhořčení, když lidé umírají ve Vietnamu nebo když jsou v Rhodesii popraveni dva černoši. Ale když Hitler vraždil Židy, nikdo proti tomu neprotestoval. Švédové, kteří byli připraveni přerušit diplomatické vztahy s Amerikou kvůli Vietnamu, nevydali ani hlásku, když Hitler vraždil Židy. Naopak mu dodávali kvalitní železnou rudu, ložiska a zajišťovali přepravu jeho vojsk do Norska.

Židé jsou na světě sami. Pokud Izrael přežije, bude to pouze díky židovskému úsilí a zdrojům.

A přesto je Izrael v tuto chvíli naším jediným spolehlivým a bezpodmínečným spojencem.

Můžeme se na Izrael spolehnout více, než se Izrael může spolehnout na nás. Stačí si představit, co by se stalo loni v létě, kdyby Arabové a jejich sovětští podporovatelé válku vyhráli, abychom pochopili, jak zásadní je přežití Izraele pro Ameriku i pro celý Západ.

Mám předtuchu, která mě neopouští: jak dopadne Izrael, tak dopadneme i my všichni. Pokud Izrael zahyne, přijde holocaust na nás všechny.“

Je až mrazivé, jak málo se od té doby změnilo.

Muž se prochází po jarmarku a uvidí stánek kartářky. Řekne si, že by se mohl trochu pobavit a tak vstoupí dovnitř a posadí se. Věštkyně se zahledí do křišťálové koule a povídá: „Vidím, že jste otcem dvou dětí.“

„Chacha, to si myslíte vy,“ odvěti pohrdavě muž.

„Cha chá!“ zasměje se kartářka. „To si myslíte vy!“

Ocenenia.

Dnes 20.4.2026 mimoriadne silný večer a ocenenia Spravodliví medzi národmi.

Soňa Gyarfašová

Dvadsaťpäť ocenených záchrancov, osem silných príbehov záchrany.

Rodiny záchrancov a zachránených, ktorí sa po rokoch stretli - mnohí pricestovali cez pol sveta, z Izraelu či Kanady, ale aj blízkej Českej republiky.

Netreba asi dodávať, že každý jeden príbeh by bol na román...

Vyberiem len tri z nich.

Gréckokatolícky kňaz Andrej Židišin skrýval doktora Grossmanna a rodinu Atlasovcov, po roku 1948 ho poslali komunisti za velezradu do Lepoldova - s trestom 10 rokov nepodmienečne a stratou občianskych práv na ďalších 15 rokov.

Dnes ešte žije jeho dcéra, za ktorú prebrala ocenenie Dagmar Mozolová, ktorá tento ich silný príbeh už pred rokmi zaznamenala. Ako mi dnes spomínala, pre jeho blízkych toto ocenenie po tom všetkom, čo prežil, veľa znamená.

Po rokoch boli ocenení aj potomkovia záchrancov profesora Pavla Traubnera, pre ktorého to bolo roky veľkou túžbou.

"Čo znamenal tento čin, značí aj to, že je tu dnes 16 členov zachránených rodín Traubnerovcov a Eckamannovcov, povedala vo svojom príhovore pani Katka Traubnerová.

Rovnako boli ocenení aj záchrancovia rodiny historika Ivana Kamenca.

Ivan napísal prvú monografiu o holokauste na Slovensku, ktorá sa šírla v čase totalitného režimu ako samizdat.

Jeho rodičov Dezidera a Alžbetu Kurzovcov, príbuznú Irenu Rottenstein a Ivana so starším bratom Štefanom pomohli zachrániť ich susedia - tri odvážne manželské páry Anton Barborík s manželkou Máriou, Viktor Gašparík s manželkou Máriou a Pavol Turček s manželkou Máriou, za ktorých ocenenie prevzali dcéry a vnuk.

Po prvýkrát za tie roky, čo sa poznáme, som videla Ivana Kamenca, hovoriť o všetkom s takým dojatím.

Príbehy, ktoré sme dnes spoznali, spájala odvaha a ľudskosť.

"A to je aj ich odkaz pre dnešok," hovoril Ivan Kamenec.

Vydavateľ poznamenáva: Jeden môj známy pred časom odvolal svoj podpis, lebo vraj ako robotník netušil, že polovica signatárov Charty sú komunisti, ktorí v roku 1968 prišli o svoje koryto, štvrtina sú agenti či členovia ŠtB, ktorí sa tam vkradli, aby sledovali dianie, a zvyšok sú podivné individua, ktoré tam boli kvôli sláve a dotáciám zo zahraničia...

Napríklad pani Sabatová bola tá osoba, ktorá volala do Rádia Slobodná Európa, že zastrelili študenta. Mimochodom, táto pani je známa trockistická súdružka

Babij Jar

Český národní List 14.6.2026

Ve dnech 29.-30.9.1941 zavraždili Němci ve spolupráci s ukrajinskými kolaboranty 33 777 Židů

Najskôr niekoľko postrehov z tohto takmer dokumentárneho filmu. Ukrajinci považovali nacistov za svojich osloboditeľov, ale stalo sa však niečo, čo Ukrajinci neočakávali. Nemecké vojska vyhnali Červenú armádu z Ukrajiny a v krajine nastolili nacistický režim, ktorý tu dosiahol najväčší vrchol krutosti.

Tak sa Ukrajina dostala medzi dva mlynské kamene (stalinizmus, nacizmus) a naviac ešte aj boli zbavení vlastného štátu. Sovietske jednotky NKVD pred ústupom z mesta Kyjev v tajnosti zamínovали niektoré budovy v centre mesta, prvá z explózií sa odohrala 24. septembra 1941, len 4 dni po obsadení mesta. Bol zničený miestny nemecký štáb, nižšie veliteľstvá a hotel pre dôstojníkov. Nasledovala odplata, všetko židovské obyvateľstvo sa dňa 29.9.1941 malo dostaviť na križovatku ulíc Meľnikovskej a Degtiarevskej a so sebou si mali zobrať dokumenty, peniaze,

cennosti, teplé oblečenie, spodnú bielizeň a podobne. Vedením akcie bolo poverené Sonderkommando pod vedením dôstojníka SS Otta Rascha. spoločne s ukrajinským komandom pod velením Nemcov .Odtiaľ sa kolóny zhromaždených Židov s nemeckou eskortou presunuli k rokline na okraji mesta. Tam Nemcom odovzdali dokumenty a cennosti a boli prinútení sa vyzliecť. Následne ich doviedli k

roklíne, kde ich strieľali.

Vrahovia viedli paľbu automatickými zbraňami, mŕtve telá boli nahádzané alebo sa sami zrútili do roklíny. Telá boli následne pokryté tenkou vrstvou hlíny aby neskoršie obete nepoznali čo ich v zákopoch čaká. Len 29. a 30. septembra 1941 bolo v Babom Jare povraždených 33 771 ľudí A k samotnej poprave, išlo o najväčšiu známu masovú vraždu na sovietskom území počas druhej svetovej vojny.

Norimberský tribunál s príslušníkmi Einsatzgruppen odsúdil ako zodpovedného za vraždy P. Blobela, ktorý bol odsúdený na trest smrti a obesený v júni 1951. Generálmajor Kurt Eberhard, ktorý vydal príkaz na popravy, nebol nikdy súdený. Zomrel v roku 1947 v Stuttgarte. Veliteľ Kyjevskej polície Andrej Orlik bol pozbavený svojej funkcie ešte na konci roku 1941 a neskôr zavraždený neznámym útočníkom v Kyjeve v júli 1942. Generálny komisár mesta Kyjev Helmut Kvittsrau nebol nikdy súdený a zomrel v roku 1999.

Prezident podpísal zákon, týkajúci sa vydávania rozsudku pre zmeškanie

TASR 16.jún 2026 - Doterajšia úprava, týkajúca sa rozsudkov pre zmeškanie, bola neprimerane prísna. Súd bude mať po novom možnosť, nie povinnosť, vydať na pojednávaní rozsudok pre zmeškanie, ktorým vyhovie žalobe, ak sa žalovaný nedostaví na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný. Obdobná možnosť sa zavedie aj pri neprítomnosti žalobcu. Vyplýva to z novely Civilného sporového poriadku, ktorú v utorok podpísal prezident SR Peter Pellegrini.

„Súd bude disponovať diskrečnou právomocou posúdiť všetky relevantné okolnosti prípadu vrátane predchádzajúceho procesného správania žalovaného a na základe tohto posúdenia rozhodnúť, či sú splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, alebo či je namieste pokračovať v konaní iným procesným postupom,“ ozrejmilo ministerstvo spravodlivosti, ktoré za úpravou stojí.

Túto zmenu odôvodňovalo tým, že doterajšia úprava, týkajúca sa rozsudkov pre zmeškanie, bola neprimerane prísna. „A to najmä v situáciách, keď sa v danej veci uskutočnilo viacero pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil a aktívne sa na nich zúčastnil, pričom k jeho neúčasti došlo len na jednom pojednávaní,“ argumentovalo.

Posilnenie procesných postavení

Novela prináša aj zmenu pri doručovaní rozsudku pre zmeškanie žalovanému, ak ide o fyzickú osobu, ktorá nie je v konaní procesne zastúpená. Po novom sa v takýchto prípadoch nemá uplatňovať ustanovenie osobitného predpisu o doručovaní do elektronickej schránky. „Cieľom úpravy je posilniť procesné postavenie fyzických osôb bez odbornej pomoci, a to najmä s prihliadnutím na závažné procesné dôsledky, ktoré vydanie rozsudku pre zmeškanie pre žalovaného predstavuje,“ priblížil rezort. Doručovanie rozsudkov pre zmeškanie prostredníctvom elektronických prostriedkov sa zachová v prípadoch, keď je žalovaným štát, štátny orgán alebo právnická osoba.

Po novom sa tiež rozširuje osobitná ochrana v sporoch s ochranou slabšej strany aj o ochranu osôb zapojených do verejnej účasti. Prostriedky ochrany spočívajú v zavedení mechanizmu, ktorý umožní súdu v skorom štádiu zistiť, či žaloba nesmeruje k zastrašovaniu a odrádzaniu od verejnej účasti, a takúto žalobu urýchlene odmietnuť alebo zastaviť. Slabšia strana by tiež mohla žiadať súd, aby nariadil zloženie zábezpeky na náhradu škody alebo inej ujmy a predavok na náhradu trov konania.

Srdečne vás pozývame na slávnostnú svätú omšu 5.7.2026 o 11tej hodine, pri príležitosti sviatku sv. Cyrila a Metoda – patrónov nášho kostola.

Svätí Cyril a Metod nám zanechali odkaz viery, vzdelanosti a našich kresťanských i kultúrnych tradícií.

Po svätej omši sa môžete tešiť aj na vystúpenie FS Stonožka, ktorý svojím programom obohatí tento slávnostný deň. Nebude chýbať ani domáci obed – pečené bravčové s knedľou a kapustou alebo parené buchty s Nutellou či slivkovým lekvárom.

Pripravené budú aj tradičné zákusky, voňavé škoricové a orechové osie hniezda, ako aj alko a nealko nápoje. Ako každú nedeľu si budete môcť zakúpiť aj domáce kysnuté knedle a parené buchty. Tešíme sa na spoločné stretnutie a oslavu tohoto krásneho sviatku.

Victor Frankl

V roce 1942 Němci vzali jednomu muži všechno. Jeho jméno. Jeho povolání. Jeho životní dílo.

Oholili mu hlavu, vytetovali mu číslo 119104 a v podšívce jeho saka našli rukopis – roky výzkumu, jeho myšlenky, smysl jeho existence. Rukopis roztrhali a hodili do ohně. Byli přesvědčeni, že právě vymazali člověka. Bez důstojnosti, bez slov, bez minulosti – jen tělo čekající na smrt.

Mýlili se.

Tím mužem byl Viktor Frankl, rakouský psychiatr židovského původu, který v koncentračním táboře objevil něco, co mu už nikdy nemohlo být odebráno: poslední lidskou svobodu.

O několik měsíců dříve měl Frankl šanci se zachránit.

Vízum do Spojených států.

Bezpečí. Kariéra. Život.

Ale vízum bylo jen pro něj – ne pro jeho staré rodiče.

Váhal, dokud na otcově stole neuviděl kus mramoru.

Pocházela z ruin synagogy.

Nesla na sobě nápis: „Cti svého otce i svou matku.“

Frankl nechal své vízum propadnout.

Zůstal. Brzy se ozvalo zaklepání na dveře.

Terezín. Osvětim. Dachau. Německé koncentrační tábory

Místa vytvořená nejen k zabíjení těla, ale i duše. A právě tam si Frankl všiml něčeho znepokojivého:

Ne vždy umírali ti fyzicky nejslabší.

Ti, kteří ztratili smysl života, šli první.

V táborech dokonce existoval termín: „nemoc kapitulace“.

Člověk se přestal mýt, přestal se hýbat a nakonec dal najevo, že je konec – kouřením vlastních cigaret.

Cigarety byly jedinou měnou: daly se vyměnit za porci polévky navíc, což znamenalo další den života. Když někdo kouřil cigarety, dal najevo, že na zítřku už mu nezáleží.

Obvykle zemřeli do 48 hodin.

Frankl si v duchu opakoval Nietzscheho slova: „Kdo ví, proč žije, dokáže vydržet téměř cokoli.“ Vězeň 119104 tak zahájil tichou, neviditelnou vzpouru.

Protože se mu nepodařilo rukopis zachránit, přepsal si ho v hlavě. Pochodoval sněhem v roztrhaných botách, bitý dozorci, a nebyl tam. Byl v teplé posluchárně ve Vídni a přednášel psychologii koncentračního tábora imaginárním studentům.

Myslel na svou ženu. Nevěděl, jestli je naživu.

Ale její obraz, rozhovory, které vedl v mysli, jeho láska – to se stalo kotvou, které se dozorci nemohli dotknout.

Pomáhal také ostatním najít jejich vlastní kotvy.

Plazil se k zlomeným vězňům a ptal se:

„Na co ještě čekáte?“

Na jednoho čekala v zahraničí dcera.

Na jiného čekala kniha, kterou potřeboval dočíst.

Frankl jim připomínal, že v jejich životech stále panují nedokončené záležitosti.

V dubnu 1945 byly tábory osvobozeny.

Frankl byl propuštěn s váhou něco málo přes 38 kilogramů.

Byl svobodný.

Svoboda však přinesla zdrcující pravdu.

Jeho žena byla mrtvá.

Jeho matka byla mrtvá.

Jeho otec byl mrtvý.

Jeho bratr byl mrtvý.

Zůstal úplně sám.

A tehdy se posadil a začal psát.

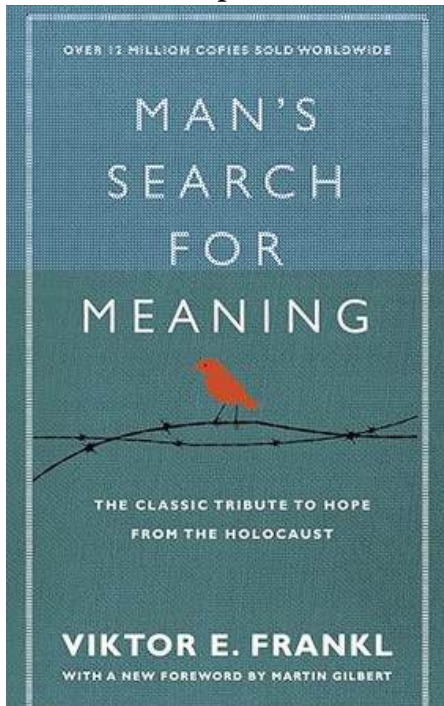
Za devět dní byla napsána kniha „Člověk hledá smysl“ – rekonstruovaný rukopis obohacený o svědectví o pekle, které prožil. Frankl ji chtěl vydat anonymně a podepsat ji číslem 119104.

Nevěřil, že by se někdo mohl zajímat o myšlenky přeživšího vězně.

Vydavatelé text odmítli. Říkali, že je příliš depresivní.

Že lidé chtějí zapomenout na válku.

A přesto kniha začala lidi zachraňovat.

Vdovy našly sílu vstát z postele.

Zlomení – smysl začít znovu.

Miliony čtenářů – našly světlo.

Dnes je to jedna z nejvlivnějších knih 20. století.

A Viktor Frankl žil až do roku 1997.

Ve věku 67 let získal pilotní licenci. Zdolal hory, znovu se oženil a stal se otcem.

Ale jeho největším odkazem nebyla kniha.

Byla to pravda:

Všechno lze člověku vzít – bohatství, zdraví, rodinu, svobodu.

Ale nikdy – svobodu zvolit

si vlastní postoj k okolnostem. A svobodu zvolit si vlastní cestu.

O mojí rodině

Narodila jsem se roku 1927 v Českém Krumlově. Rodiče si tam postavili moderní rodinný dům. Do roku 1937 jsme žili vedle Němců tak nějak normálně. Mého otce, tajemníka Národní jednoty pošumavské, nejvíce zlobilo, že všude na lepších místech byli Němci. Otec jako ruský legionář byl velký vlastenec a snažil se nabádat Čechy, aby své děti posílali do českých škol, a staral se, aby Češi měli dobrá zaměstnání. Práce se mu dařila, ale v roce 1937, hned po smrti našeho pana prezidenta T.G. Masaryka, se vše změnilo. Německé děti nám začaly nadávat, fyzicky nás napadaly, nemohly jsme bez doprovodu starších lidí chodit ani do školy. Dospěli Němci pořádali manifestace, byli agresivní a vždy v přesile. My Češi jsme žili celý rok ve strachu. V srpnu 1938 odešel můj otec bránit naše hranice a nám řekl, abychom čekali doma, že kdyby bylo zle, přijede pro nás a odstěhuje nás. My jsme bohužel poslechly, maminka, moje šestnáctiletá sestra a já - jedenáctiletá. 20. září 1938 napadla naši Masarykovu školu ozbrojená horda německých deseti- až čtrnáctiletých kluků. Utekli jsme zadním východem do svých domovů a již jsme nemohli vycházet. Kdoví, který z nich je dnešním členem sudetoněmeckého landsmanšaftu.

České rodiny začaly z Českého Krumlova utíkat, pokud měly ve vnitrozemí příbuzné nebo známé. My jsme neměli nikoho a zoufale jsme čekali na tatínka. Dne 27. září nám skupina německých ordnerů začala střílet do oken, maminka, sestra a já jsme ležely na zemi; bylo to strašné! Na štěstí nějaký soused - Němec - ordnery zahnal. Potom se ale přišel do našeho domu přednosta stanice pan

Fiala a řekl mamince, že za chvíli pojede poslední vlak a že náš otec již nemůže přijet.

Maminka nám v rychlosti navlékla svetry a kabáty, vzaly jsme si každá pokrývku a tašku, zamkly jsme dům s vystřílenými okny a já nikdy nezapomenu na pohled mé maminky, když jsme z domu plného našich krásných věcí odcházely. Hlavně však prosila Boha, aby se tatínkovi nic nestalo.

Cesta vlakem trvala jen čtvrt hodiny, ve Zlaté Koruně nás zastavili Němci a vlak se musel vrátit do Českého Krumlova. Pan přednosta nám pomohl vystoupit na druhou stranu nádraží a "honem utíkejte pryč!" A tak jsme šly. Nechci vypisovat cestu plnou utrpení a nebezpečí, byla noc a my jsme se schovávaly do křoví před každou německou hlídkou. Došly jsme až do Kremže a odtud jsme jely vlakem do Českých Budějovic. Tam na nás Češi křičeli "Co utíkáte a necháváte pohraničí Němcům?" Dovedete si představit naše zoufalství? Neměly jsme kam jít a neměly jsme tátu. Maminka měla jen adresu našich známých, kteří utekli již dříve do Horusic a odtud nám do Českého Krumlova psali, že bydlí u příbuzných a že jsou to velice hodní lidé. A tak jsme v zoufalství jely za nimi. Spaly jsme ve stodole, jejich pes prokousl mé mamince ruku, to si nikdo nedovede představit, v jaké bídě jsme se octly během jedné noci!

Já jsem začala Němce nenávidět, ale naše zlatá věřící maminka skládala naše těžké bříme do rukou Božích a nepřestávala se modlit za tatínka. Ráno nám naši známi řekli, že nás vezme do hájovny paní hajná, byla tam sama, její manžel šel také bránit naše hranice a ona čekala rodinu. Byla to vzácná žena a moc nám v naší bídě pomohla. Maminka hledala tatínka, tatínek hledal nás a koncem října jsme se šťastně sešli.

V listopadu jsme odešli do Českých Budějovic, kde tatínek pracoval. Žili jsme v jedné studené podkrovní místnosti a nic jsme neměli. Spali jsme na dvou vypůjčených slamnicích pod pokrývkami a hráli jsme se jeden od druhého. Měli jsme čtyři plechové hrnečky a jeden větší hrnec. Já jsem těžce onemocněla zánětem močového měchýře a dodnes nesu následky. Když se českokrumlovská záložna přestěhovala do Kremže, mohli jsme si vyzvednout nějaké peníze a koupit to nejnnutnější. Do Českého Krumlova jsme nemohli. Lidé sice si tam začali jezdit pro svůj nábytek, ale na otce byl vydán zatykač. Až po nešťastném březnu 1939 dostala moje maminka povolení odvést si z našeho domu nábytek. Zůstaly tam jen těžké kusy, knihovna, prázdné skříně, vše poničené. Všechno oblečení, peřiny, ložní prádlo a veškeré věci nám Němci rozkradli. Tatínkovy vzácné vlastenecké knihy byly v kuchyni na hromadě ohořelé. Maminka přijela úplně zničená.

Nikdy jsme nedostali žádné odškodnění a ani nás nenapadlo chtít nějakou náhradu při pomyslení na utrpení našich nevinných lidí v koncentračních táborech, na plynové komory, na utrpení dětí, mučení a bezdůvodné zabíjení. Nemohu zapomenout, jak gestapáci mého otce zmlátili před našima očima.

Moji rodiče se již nikdy v životě nevzpamatovali z utrpení a ze ztráty materiálních hodnot a všeho svého majetku. Dožili svůj život ve skrovných poměrech.

My Češi jsme byli neprávem vyhnáni z vlastního domova, z našeho českého území. Němci žijící v našem českém pohraničí od nepaměti veřejně projevovali svou sounáležitost k Německé říši a já jako občanka tehdejšího pohraničí nikdy neuvěřím slibům o klidném vzájemném spoluzití. Nás, žijících pamětníků, je již málo, a proto píši, aby se nezapomnělo na hoře a utrpení našeho českého národa.

Noemi Bláhová, tehdy Český Krumlov

Poznámka Ringa

Kritici minulého režimu, ukažte mi jediný národ na světě naší velikosti, který před rokem 1989 dokázal vyvíjet a vyrábět trysková letadla, dopravní letadla, atomové reaktory, lokomotivy, trolejbusy, autobusy, traktory, radary, motocykly, osobní automobily, zbraně, tkalcovské stavy, zemědělské stroje, nákladní automobily, námořní lodě, tanky, sklářské a porcelánové výrobky, podílel se na výzkumu vesmíru, vyráběl kvalitní ocel a hutní výrobky vyvážel do celého světa!

Národ, který by byl naprosto soběstačný v zemědělské a potravinářské výrobě, bez jediné koruny dluhu, naopak se značnými pohledávkami v zahraničí.

Dnes nevyvíjíme a nevyrábíme NIC. Jsme pouze montovna automobilů. Nepatří nám v naší zemi ani rezavý hřebík ve zdi, natož uhlí pod zemí nebo voda.

BYLI JSME VELMI SCHOPNÝ NÁROD, to však vy nechcete slyšet, jen si trváte na svých nesmyslech o potřebě provázanosti s vyspělým Západem, který si nás ochočil jako levnou pracovní sílu a odbytiště pro jejich šunty!

František Ringo Čech

Mladí nejsou připraveni na stáří.

Když člověk stárne, odhalí se jedna prostá a krutá pravda: hluk života utichá. A zůstane jen ticho...

Je mi 88 let.

Pamatuji si dobu, kdy u nás doma nikdy nebylo ticho. Dvoupatrový dům, vrzající schody, vůně jídla z kuchyně. Děti běhaly po pokojích, žena volala ke stolu, v neděli se scházela celá rodina — hlučně, natěsno, radostně. Sedával jsem v čele stolu a myslel si, že to tak bude navždy.

Myslel jsem si, že navždy.

Dnes mám pokoj o dvanácti metrech čtverečních v domově pro seniory. Postel. Okno. Malou skříň, ve které je uložené to málo, co zbylo z celého života. A fotografie na nočním stolku — ty jsou teď jediné, které neodcházejí.

Mám čtyři děti. Jedenáct vnoučat. Dvě pravnoučata.

Ale ten, kdo je nejčastěji nablízku — nenese moje příjmení. Je to ošetřovatel, který ráno přichází změřit mi tlak, upravit polštář a zeptat se, jak se cítím. Dělá to každý den. Každý. A je to víc, než dělají někteří z těch, kdo mi říkají dědo.

Jeden syn přijíždí jednou za měsíc. Druhý — o svátcích. Dcera volá v neděli. Krátký telefonát. Pět minut. Někdy i méně.

A jedno z mých dětí... se už dva roky vůbec neozvalo.

Nevím proč. Dlouhé noci si to v hlavě přebírám — co jsem udělal špatně, kde jsem chyboval, kde jsem nedal dost. Odpověď nepřichází. Nebo ji už možná jen nedokážu najít.

Už nechodím do zahrady. Ruce už neslouží. Dřív jsem dokázal celé hodiny pracovat se dřevem — dělal jsem police, opravoval nábytek, stavěl něco pro dům. Teď se dívám z okna a vidím cizí dvůr.

Už nesedím v čele stolu. Není stůl. Není slavnostní ubrus. Není ta vůně z kuchyně, kterou jsem měl tak rád.

Teď luštím křížovky. Snažím se udržet si hlavu ve formě. Nebo aspoň předstírám, že se snažím.

Víte, co je v tomhle věku nejtěžší?

Ne bolest kloubů. Ne slabost. Ne to, že tělo už neposlouchá jako dřív.

Nejtěžší je to, když večer přijde ticho a vy si uvědomíte, že dnes nikdo nepřišel. Že včera také nikdo nepřišel. A že zítra to nejspíš bude stejné.

A ležíte a díváte se do stropu. A myslíte na to, jak jste chovali každé ze svých dětí. Jak jste v noci vstávali, když byly nemocné. Jak jste pracovali bez volných dnů, aby měly všechno. Jak jste dávali — bez počítání, bez toho, abyste něco chtěli zpátky, prostě jste dávali, protože ony byly smyslem všeho.

A přemýšlíte — kde jsou teď?

Naučil jsem se neplakat. Muži z mé generace nepláčou. Tak nás vychovali.

Ale někdy v noci — pláču. Tiše. Aby to nikdo neslyšel.

Tady je třeba být opatrný — nepřilnout k sousedům příliš silně. Lidé odcházejí. Náhle. Během jednoho dne. Jedné noci. Už několik lidí, se kterými jsem mluvil — odešlo. Jen tak. Byla tu prázdná postel — a to bylo všechno.

Říká se, že lidé dnes žijí déle. Medicína, technologie a tak.

Ale nikdo nemluví o tom, jaké to je — žít dlouho v samotě. Když paměť ještě funguje a vy si všechno pamatujete — každý den, každou vůni, každý smích — ale nic z toho už tu není. A ani nebude.

Chtěl bych, aby mladí pochopili jednu věc.

Rodiče a prarodiče nechtějí mnoho. Nepotřebují dárky. Nepotřebují peníze. Potřebují, aby někdo vešel do pokoje. Sedl si vedle nich. Prostě s nimi byl, povídal si. Jednu hodinu. Jednou týdně.

Pro vás to není tak mnoho. Pro nás — je to celý svět.

Všechno to teplo, které jsme vám dali, když jste byli malí... je ještě někde? Nebo odešlo spolu s naším mládím?

Nezlobím se. Jen už jsem velmi unavený z čekání.

Pokud se vás tento text dotkl — sdílejte ho. Ať si ho přečtou ti, kteří už dlouho nezavolali svým rodičům. Ti, kteří všechno odkládají na později. Ti, kteří nevědí, že to "později" jednou prostě skončí. Zavolejte dnes. Právě teď. Dokud je ještě čas

Zajímavosti. Víte,že....

Tady je, co jednotlivé rady skutečně znamenají a proč fungují:

Brambora do přesolené polévky

Syrová brambora na sebe naváže část soli a tekutiny. Chuť se zjemní a polévka je opět jedlá.

Chléb na připálenou rýži

Plátek chleba absorbuje kouřovou pachut' a vlhkost. Pomůže „vytáhnout“ spálenou chuť z rýže.

Jedlá soda do kyselé omáčky

Malé množství neutralizuje kyselost (např. z rajčat). Pozor – stačí špetka, jinak změní chuť.

Škrob do řídkého guláše

Zahustí omáčku bez hrudek. Ideálně rozmíchat ve studené vodě a až pak přidat.

Krájení masa přes vlákna

Maso bude křehčí a lépe se žvýká. Pokud krájíte po vlákně, je tuhé.

Jedlá soda na připálený hrnec

Pomáhá uvolnit připáleniny. Stačí zalít vodou, přidat sodu a krátce povařit.

Sůl do hořké kávy

Špetka soli potlačí hořkost a zvýrazní chuť. Používá se opravdu minimum.

Jedlá soda při namáčení luštěnin

Zkracuje dobu vaření a změkčuje slupku. Nepřehánět – může ovlivnit živiny.

Mléko do těsta

Dělá těsto jemnější a nadýchanější. Pomáhá i u knedlíků nebo kaší.

Chléb do dózy s pečivem

Udržuje vlhkost a pečivo nevysychá tak rychle.

Cibule na čištění grilu

Rozkrojená cibule uvolní nečistoty a zároveň dezinfikuje povrch díky svým šťávám.

Recept No.703 PIVNÍ ŠTRÚDL

Suroviny:

Panáček rumu

•500g hladké mouky

•250g změkklého másla

•200ml piva

•2kg jablek

•skořice dle chuti

•cukr dle chuti

•3x žloutek

•strouhanka na posyp

•40g másla

•mandle na posyp

•Peču na 175 °C na 50min-1h

Postup

Nejdříve si rozinky namočte do rumu. Ze změkklého másla, mouky a piva zpracujte rukama těsto – pivo přidávejte postupně. V případě, že těsto moc lepí, můžete přidat ještě trochu mouky.

Každá mouka pracuje trochu jinak, a proto se množství mouky může o pár gramů lišit. Těsto dejte na 20 minut odpočívat pod nahřátou miskou (tím docílíme jemnějšího a vláčnějšího těsta).

Oříšky nasekejte na menší kousky, jablka nastrouhejte a do směsi přidejte rozinky. V případě kyselých jablek můžete přidat i cukr, ale většinou není potřeba doslazovat. Z těsta vyválejte tenký plát, pokud máte rádi křupavé těsto, můžete nechat silnější.

Na těsto nejdříve dejte strouhanku, která zabrání, aby šťáva z jablek vytekla a zároveň dojde k zachování křupavosti těsta. Přidejte směs z jablek, rozinek a ořechů a na závěr posypte skořicí.

Štrúdl zabalte a dejte péct na pečicím papíru na cca 30 minut při 170 °C.Po upečení můžete štrúdl rovnou krájet a posypat moučkovým cukrem.

Komunističtí papaláši jako pokrytci, dopřávali si luxus, před nímž kapitalisté bledli

Jan Ziegler 2026 médium

Sovětští vrcholoví bolševici svým přepychem překonávali carismus. Socialismus je postaven na slibech, že si všichni budou rovni, ale jsou to jenom lži pro naivní důvěřivce. Komunisté jsou největšími podvodníky v dějinách lidstva.

Na rudé přesně platí, kážou vodu a pijí víno. Kdysi jsem na rozhlasové stanici Hlas Ameriky slyšel takovou úvahu na téma, co to je diktatura proletariátu. A ten moderátor k tomu tehdy řekl, *„když slyším diktatura proletariátu, tak si představím vyžrané komunistické papaláše, jak nastupují do luxusních limuzín, bydlí v přepychových vilách a volné chvíle tráví v luxusních chatách.“*

Operní pěvkyně a sólistka Velkého divadla v Moskvě Galina Višněvskaja tyto vize ve svých vzpomínkách plně potvrzuje. „Před svým nástupem do Velkého divadla jsem si ani neuměla představit, jak početná je panující třída v Sovětském svazu. Když jsem v Georgijevském sále Kremelského paláce stála u banketního stolu, zavaleného metrovými jesetery, lesknoucími se kýtami, zrnitým kaviárem, a pozvedala společně s ostatními křišťálovou sklenku za šťastný život sovětského lidu, často jsem zvědavě zkoumala rozteklé vykrmené fyziognomie, samozvaných vůdců státu, horlivě žvýkající a plně likvidující tato velkolepá zátiší. Vzpomínala jsem na své nedávné harcování ohromnou zemí s její nestvůrnou každodenností, neproniknutelnou špínou a nepředstavitelně nízkou, doslova žebráckou životní úrovní, a bezděky uvažovala o tom, že tito lidé opojení mocí, samolibí, otupělí jídlem a pitím, žijí ve skutečnosti v jiném státě, který si vybudovali sami pro sebe, pro mnohatisícovou hordu uvnitř dobytého Ruska, a pro svou potřebu využívají jeho zbídačený rozzlobený lid. Mají své vlastní neveřejné obchody, s potravinami a průmyslovým zbožím, krejčovské a obuvnické dílny, kde stojí ve dveřích robustní strážci a vyhazovači a kde všechno mají v nejvyšší kvalitě a za ceny mnohem nižší než oficiální ceny pro obyčejné lidi. Bydlí bezplatně v nádherných bytech, a chatách s s celým štábem služebnictva, všichni mají k dispozici auta s řidičem, a to nejen pro sebe, ale i pro členy svých rodin. K jejich službám tu jsou bývalé carské paláce na Krymu a na Kavkaze, přeměněné speciálně pro ně na sanatoria, vlastní nemocnice, letoviska... Jelikož upřímně věří ve svoji božskou výjimečnost, povýšeně a přezíravě se vyhýbají životu sovětských nevolníků, od nichž jsou spolehlivě ohrazení vysokými nepropustnými ploty státních „dač.“. V divadlech jsou pro ně vytvořeny oddělené lože se zvláštním vchodem z ulice, a dokonce ani o přestávkách nevycházejí do předsálí, aby se nesnížili k společenskému styku s otroky,“ uvedla ruská operní diva v druhém díle knihy Dějiny Ruska 20. století.

Obyčejní sovětští lidé na tom byli daleko hůře. Ti byli rádi, že neumřeli hladem a měli kde bydlet. Znamý publicista a bývalý ředitel Rádía Svoboda Jefim Fištejn se narodil v Kyjevě v roce 1946. Nedávno jsme se setkali v Praze a on mně vyprávěl o svém dětství, kdy vyrůstal v tzv. komunálním bytě. To byly byty v tehdejším SSSR, kdy rodina měla k dispozici pouze jednu místnost, ale o kuchyni, toaletu a koupelnu se musela dělit třeba se deseti dalšími domácnostmi. „Byli jsme s rodiči celkem čtyři a žili v místnosti

o velikosti 8,5 m2. Ironii osudu je, že za carské éry býval v tom domě nevěstinec a jedna každá tamní pracovnice mělak dispozici takovou komůrku. Takže jsme na tom byli hůř než carské prostitutky,“ řekl.

V Československu to však nebylo jiné. Jak píše brněnský spisovatel Čestmír Jeřábek v knize v Zajetí stalinismu, Marta Gottwaldová tenkrát na začátku padesátých letch vynadala v Brně pořadatelům jedné recepce za to, že nezajistili francouzské koňaky.

A ten samý autor ve stejné knize pak píše o tom, jak dělníci v brněnských továrnách pracují ve svízelných podmínkách v nevytopených halách, kde v zimě bývají pouhé čtyři stupně nad bodem mrazu. A takhle bychom mohli pokračovat třeba ve zdravotnictví, jiné bylo pro soudruhy a jiné pro plebs. Ti rovnější komunisté nemuseli mít obavy z toho, že se nedostanou po 56 letech na dialýzu, což byla hranice jejího využití pro obyčejné smrtelníky, kteří pak byli odsouzeni k úmrtí v případě vážného onemocnění ledvin, a také SANOPZ pro rudé kádry byl na daleko jiné úrovni než obyčejné fakultní nemocnice.

Bohatí kapitalisté také žijí v přepychu, ale oni se tím netají, že o něj usilují a jsou upřímní. Navíc jejich luxus je stojí velké peníze. Proto jsou mně sympatičtější než komunisté, kteří akorát lžou o rovnosti lidí, jak je jejich zvykem. Ve skutečnosti pro ně platí to orwellovské heslo z Farmy zvířat, „všechna zvířata jsou si rovna, ale některá jsou si rovnější. Oni vrcholoví soudruzi bydleli téměř zadarmo v nádherných bytech a ve speciálních obchodech určených speciálně pro ně bylo špičkové zboží za nižší ceny než v normálních obchodech a k tomu si ještě přiklepli výrazně nadprůměrné platy.

To bylo úplně postavené na hlavu. Díky bohu, že takové orgie pokrytectví jsou už za námi.

Zdroje:

Dějiny Ruska 20. století – díl II, editor Andrej Zubov, nakladatelství Argo, Praha 2017

V zajetí stalinismu, Čestmír Jeřábek, nakladatelství Společnost pro odbornou literaturu - Barrister & Principal, Brno 2008

Mýty o socialistických časech, kolektiv autorů, vydal Člověk v tísni o.p.s., Praha 2010

Ivan Soloněvič, Koncentrační tábor Rusko, nakladatelství Bystrov a synové, Praha 2000

FICO ODHALIL PRAVÝ DŮVOD PAVLOVY UMANUTOSTI!

26-6-2026 - V Ankaře se chystá revolvingový úvěr 70 MILIARD € ročně – zbrojaři z Hradu by se přísáli jako pijavice. Pavel MUSÍ vést delegaci, aby PODEPSAL miliardy pro válku

A právě proto ve čtvrtek Petr Pavel tak kategoricky a neústupně prohlásil, že musí stát přímo v čele delegace, a nikoliv fungovat pouze jako její řadový člen? Jako vedoucí delegace má totiž právo podepisovat klíčové dokumenty a garantovat aliančním partnerům, že Česká republika se zbrojního programu zúčastní, i kdyby s tím Babišův kabinet nesouhlasil.

Díky Robertu Ficovi už víme, co stojí za Pavlovou umanutostí summitem! Bude se tam totiž schvalovat finanční revolvingový program za 70 miliard EUR na zbrojení Ukrajiny každý rok!

To, co původně vypadalo jako klasický kompetenční spor o reprezentaci země

navenek, se v kontextu nových mezinárodních souvislostí mění v hlubokou politickou detektivku.

Prezident republiky Petr Pavel ve čtvrtek v exkluzivním vyjádření pro Českou televizi otevřeně deklaroval, že pokud bude začleněn do delegace České republiky na nadcházejícím summitu NATO v Ankaře, automaticky se stane jejím vedoucím a bude to on sám, kdo bude autoritativně rozhodovat o tom, kterých konkrétních akcí a jednání se v Turecku zúčastní.

Záhadu prezidentova nepochopitelného chování však možná úplnou náhodou, nebo možná s geopolitickým záměrem, rozlouskl slovenský premiér Robert Fico. Ten se během své návštěvy východního Slovenska zúčastnil otevřené diskuse se studenty v Bardejově.

Právě na tomto fóru Fico pronesl slova, která okamžitě zaplavila alternativní i hlavní mediální proudy v obou částech bývalé federace. Slovenský ministerský předseda se nechal slyšet, že má obrovské obavy z nadcházejícího summitu NATO v Ankaře. Důvodem těchto obav má být fakt, že se za zavřenými dveřmi chystá ke schválení monstrózní, dosud nepředstavitelný finanční a vojenský závazek.

Podle Fica se má jednat o takzvaný opakovaný (fin. revolvingový) úvěr s ročním cyklem v astronomické výši 70 miliard EUR, který má sloužit k dlouhodobému financování a pokračování válečného úsilí na Ukrajině. Tento program by znamenal, že členské země NATO by rok co rok, bez ohledu na vývoj ekonomiky či vůli vlastních občanů, odevzdávaly miliardové částky do společného fondu. A právě v tomto momentě celá politická skládáčka v České republice do sebe doopravdy a dokonale zacvakla jako puzzle.

Pijavice na miliardovém fondu? Kdo profituje z ankarského plánu?

Pokud se podíváme na mechanismus, jakým má tento obří alianční balík fungovat, zjistíme klíčovou věc: tyto peníze podle dostupných zákulisních informací nepůjdou na Ukrajinu přímo v hotovosti na zlaté záchody. Budou z naprosté většiny využity k masivnímu nákupu zbraní, těžké techniky a munice. Klíčové však je, že tyto nákupy se nebudou realizovat jen a pouze ve Spojených státech amerických, ale zejména u zbrojařských firem „členských zemí NATO“, tedy v drtivé většině u evropských zbrojovek.

Jde o zakázky, které mohou zbrojařům zajistit astronomické zisky na celá desetiletí dopředu. Pokud by se však současná protiválečně orientovaná Babišova vláda od tohoto programu na summitu v Ankaře distancovala, odmítla ho podepsat nebo se k němu připojit, byl by to konec.

Znamenalo by to pro české zbrojaře napojené na Pražský hrad naprostou katastrofu. Mohli by být z tohoto lukrativního programu NATO okamžitě a nekompromisně vyloučení.

Noční alarm na Ústavním soudě a lobbistické pozadí

Jeden chlap vejde do hospody na sídlišti. Rozhlédne se po pochybném publikum a zeptá se: Tak kdo je tady nejsilnější?! Vstane vytetovaný kulturista s tváří jako z kriminálu: Já jsem nejsilnější! Máš něco co říct? Promiňte... Nepomohl byste mi dotlačit auto k nejbližší benzínce?

Podkarpatskou Rus nám Stalin sebral.

Medium 2026

První republikou vanul idealismus. Do horských dědin přijížděli českoslovenští úředníci, četníci, lékaři. Měli pomoci zvednout zaostalý kraj z bídy. Vznikaly školy, silnice, nemocnice, úřady.

Na Podkarpatskou Rus proudily peníze z Prahy, rozvoj do zaostalé oblasti přilákal kolem 30 tisíc Čechů – inženýry, podnikatele, lékaře. Byla to malá emancipace zdejších Rusínů: za Rakouska-Uherska živořili bez práv, teď měli poprvé vlastní reprezentanty v parlamentu v Praze a slyšeli, že jsou bráni jako rovnocenní občané Československa.

Jenže navzdory počáteční euforii přicházela i zklamání. Slíbená autonomie se stále odkládala. Roky mýjely a rusínský sněm nebyl svolán, samosprávu řídili z velké dálky ministři v Praze. Guvernéri Podkarpatské Rusi byli jmenováni prezidentem a odpovědní spíše jemu než místním lidem. Někteří buditelé protestovali: první guvernér Gregory Žatkovič dokonce rezignoval už v roce 1921, protože země stále fakticky nedostala slíbenou autonomii.

Odjel zklamaný zpět do USA – stejně jako mnozí chudí Rusíni, kteří raději hledali štěstí v zámoří. Přesto většina obyvatel Podkarpatska zůstávala loajální nové republice. Vzhlíželi k Masarykovi, chodili k volbám a věřili, že slib autonomie bude splněn, jen co se republika stabilizuje.

Mezitím se dělalo, co se dalo: čeští i rusínští vlastenci zkulturovali kraj, psaly se nové učebnice v rusínštině, vycházely noviny, vznikla rusínská divadla. Bylo to dvacet let nadějí a trpělivosti. Podkarpatská Rus byla nejchudším koutem státu – přesto tu, jak říkali pamětníci, „dvacet let vládl klid a pořádek“.

Jenže pak nadešla osudová krize. Rok 1938. Mnichovský diktát rozbil prvorepublikovou idylu. Československo přišlo o Sudety a v zoufalé snaze se zachránit se proměnilo v okleštěný útvar jménem Druhá republika. Praha horečně ustupovala nacionalistům: Slovensko získalo autonomii a konečně i Podkarpatská Rus – přejmenovaná teď hrdě na Karpatskou Ukrajinu – dostala svůj autonomní kabinet.

22. listopadu 1938 se tak po dvaceti letech naplnila dohoda z roku 1919 o autonomii. Premiérem země se stal rusínský kněz Augustin Vološin, sídlo vlády se přestěhovalo do města Chust (protože historická metropole Užhorod s okolím musela být postoupena Maďarsku). Byla to poněkud hořká změna: autonomii země získala až ve chvíli, kdy se celý stát hroutil.

Země v troskách

V hustých lesích pod karpatskými poloninami začal podzim roku 1938 a s ním i přízračný pocit, že získaná svoboda bude jen krátkým nadechnutím před bouří. Podkarpatská Rus – teď oficiálně Karpatská Ukrajina – sice konečně vládla sama sobě, ale republikou zmítal chaos. Po Mnichovu zabrali sousedé pohraniční území: Maďarsko si na základě Vídeňské arbitráže 2. listopadu 1938 odřízlo celý úrodný pás jihu Podkarpatska, včetně měst Užhorod, Mukačevo a Berehovo.

Statisíce obyvatel se ocitly ze dne na den pod maďarskou vládou. Vlaky z jihu přivázely do Chustu zástupy uprchlíků – rusínských rodin prchajících z maďarského záboru, úředníky a policisty, kteří museli narychlo vyklidit území postoupená Maďarům. Ztrátou nejcennějších nížin, železnic a měst zůstala okleštěná Karpatská Ukrajina odříznuta od zbytku světa.

Bývalé spádové centrum Užhorod bylo pryč; malý Chust praskal ve švech napětím, které by se dalo krájet. Na konci roku 1938 a začátku 1939 se atmosféra vyhrotila. Hlad, zmatek a strach. V okolních zemích vládl fašismus. Čerstvě vzniklá autonomie se stala bojištěm propagandy: maďarští a polští agenti podporovali separatisty, kteří chtěli zemi připojit raději k Maďarsku či Polsku.

Ukrajínští nacionalisté zase viděli příležitost vytvořit zde vlastní malý stát „Karpatská Ukrajina“. V horách se organizovala milice zvaná Karpatská Sič – mladí muži se samopalem, co trénovali partyzánský boj a snili o tom, že ubrání svou zemi před každým vetřelcem.

Pak to šlo ráz na ráz. 14. března 1939 se od Prahy odtrhlo Slovensko a vyhlásilo samostatnost. Teprve dva dny poté, 16. března, přišla zpráva, že Hitler zničil i zbytek Česko-Slovenska a okupuje Prahu. Ve stejnou dobu už ale Podkarpatská Rus bojovala o přežití: Maďarská armáda zaútočila na Karpatskou Ukrajinu brzy ráno 14. března 1939 hned poté, co se rozpadla společná obrana se Slovenskem.

Odříznuté československé posádky a Stráž obrany státu se ještě zoufale bránily – v Zakarpátí se toho jara doslova lámala republika i lidské osudy. Ve středu 15. března 1939 autonomní sněm v Chustu v poslední naději vyhlásil nezávislou republiku Karpatská Ukrajina a zvolil Augustina Vološina prezidentem. Byla to však nezávislost kratší než jeden lidský dech – jen gesto do prázdna.

V téže hodině totiž maďarské tanky prorazily obranu a zahájily okupaci celé země. Poslední československé jednotky – vojáci 12. pěší divize – dostaly rozkaz stáhnout se z Podkarpatska. Při ústupu je cestou napadali jak maďarští ozbrojenci, tak někteří ukrajínští radikálové.

Maďarská okupace 1939–1944 pak přinesla krutou realitu. Podkarpatská Rus byla připojena zpět k maďarskému království jako zápanoně „Kárpátalja“. Noví vládcí zavedli tuhou cenzuru, po vesnicích pochodovali žandáři s dvouocasým uherským znakem a nutně přišla i odplata vůči „nepřátelům říše“. Ti, kdo byli spojeni s prvorepublikovou správou, často raději uprchli – stovky českých učitelů, úředníků a četníků bylo vyhnáno a utíkalo přes Slovensko do zbytku Čech a Moravy.

Místní rusínští vlastenci, kteří by snad chtěli samostatnost či návrat Československa, byli umlčeni. Místo nich teď měli navrch proukrajínští aktivisté. Naděje vzaly za své. „Maďaři nás obsadili, Češi nás zradili,“ šířilo se šeptem mezi lidmi hořké pořekadlo. A přišla i hrůza válečná: na Podkarpatsku žila početná komunita židovských obyvatel, od Mukačeva po Rachov – právě ti byli za maďarské nadvlády od roku 1940 postupně zbavováni práv a roku 1944 odvlčeni do vyhlazovacích táborů nacistického Německa.

Říjen 1944. Od východu duněla dělostřelba sovětské 4. ukrajinské fronty. Rudá armáda postupovala přes Karpaty a vpadla na Podkarpatskou Rus. Maďarské jednotky se zhroutily. 26. října 1944 osvobodila sovětská vojska Mukačevo, 27. října Užhorod.

Místní lidé vítali rudoarmějce s chlebem a solí. Mnozí je považovali za hrdiny, kteří přinesou konec okupace a obnovu Československa. Vždyť Čechoslováci bojovali po boku Sovětů proti Hitlerovi – v Karpatech právě umírali v těžkých bojích o Dukelský průsmyk také vojáci 1. československého armádního sboru pod vedením generála Ludvíka Svobody.

Osvobození, nebo další okupace?

Jenže radost vydržela jen pár dní. Za kulisami osvobození se rozehrálo kruté politické drama. Zatímco obyčejní lidé vítali rudoarmějce jako spojence a budoucí mírotvůrce, pro sovětské vedení byl tento kus země strategickou kořistí. Stalin si už během války umínil, že Podkarpatská Rus připadne jemu – výměnou za krev Rudé armády. Exilová vláda Edvarda Beneše o tom neměla tušit, aspoň zpočátku. Když se Podkarpatsko ocitlo v říjnu 1944 pod kontrolou Sovětů, měl podle dohody se Stalinem z května 1944 nastoupit zpět výkon československé správy. Benešova exilová vláda považovala Podkarpatskou Rus za integrální součást předmnichovské republiky, což Sovětský svaz oficiálně uznával. Do Chustu proto dorazil 29. října 1944 vládní delegát – ministr František Němec – spolu s generálem Antonínem Hasalem, aby převzali správu osvobozeného území jménem Československa. Jenže narazili.

Od prvního dne jim sovětské velitelé kladli překážky. V Chustu sice československý delegát sídlil (pod bedlivým dohledem generálplukovníka Lva Mechlise, Stalinova politruka), ale dál na západ, k Mukačevu a Užhorodu, ho vůbec nepustili.

Dokonce zakázali československým důstojníkům vstup do řady oblastí a znemožnili obnovení československých úřadů. Místo toho sovětská okupační správa jednostranně dosadila vlastní vojenské komandantury a místní obyvatelstvo začala bombardovat propagandou.

Situace se vyostřila. Koncem října 1944 se pod patronátem sovětské armády konaly volby do prozatímních národních výborů – jen s jednou kandidátkou, schválenou moskevskými poradci. Tím se do funkcí dostali protřelí komunisti, mnozí z nich Rusíni, kteří ale víc než ke své zemi vzhlíželi k Moskvě. Jeden takový – Ivan Turjanica, podkarpatský rodák a důstojník československé jednotky – dokonce dezertoval od čs. armády a přešel k Sovětům.

19. listopadu 1944 svolali v Mukačevu sjezd národních výborů: 418 delegátů nadšeně založilo samostatnou Komunistickou stranu Zakarpatské Ukrajiny, v čele právě s Turjanicou. Tato loutková reprezentace pak odhlasovala rezoluci požadující připojení Zakarpatské Ukrajiny k Sovětskému svazu. Bylo „vymalováno“. Začala hra o Podkarpatskou Rus, v níž se nehrálo podle žádných férových pravidel.

Československý ministr František Němec i generál Hasal v Chustu nevěřili vlastním očím, co se děje. Telegrafovali do Londýna Benešovi jednu zprávu za druhou.

Jejich prosby však zůstaly bez odezvy. Prezident Beneš se totiž rozhodl neprovokovat Stalinovu nelibost. Britové i Američané dali předem najevo, že kvůli tomuto vzdálenému kraji se nechtějí se Stalinem přit. A Beneš – i pod vlivem čs. komunistů – se už dříve smířil s myšlenkou, že Podkarpatsko asi bude muset přenechat Sovětům.

Na jaře 1945 už v Podkarpatsku dávno vládnu Sověti a jejich přísluhovači. 29. června 1945 československá vláda – stále ještě vedená Edvardem Benešem – podepsala v Moskvě smlouvu, která odstoupila Podkarpatskou Rus Sovětskému svazu. Bez referenda, bez hlasování místních. V praxi ale nebylo co namítat. Stalin by si Zakarpatsko stejně vzal i bez souhlasu – teď měl aspoň formální lejstro.

Příklad, jak na všechno lze pohlížet jinak. Vr. Sudetské Němce u nás nechceme!

Tomáš Vodvářka

Nic nedokáže vybudit vlastenectví jako výhra na mistrovství světa. Nově se přidává avizovaný sjezd sudetských Němců v Brně.

I když je termín jejich srazu v Brně plánován až na květen, již nyní je předmětem bouřlivých protestů, které se přenesly i na půdu magistrátu. S blížícím se datem lze očekávat nárůst demonstrací, veřejných projevů různých „vůdců z lidu“, kteří budou apelovat na zrušení tohoto setkání. Dramatický průběh zasedání zastupitelů v Brně v odkazu pod článkem.

Je třeba si připomenout několik základních dat.

1. Německé obyvatelstvo žilo v Brně po staletí, tvořilo podstatnou část tehdejší populace.
2. S nástupem nacionálního socialismu se značná část německého obyvatelstva začala chovat vůči Čechům (Moravanům) odpudivným a neávistným způsobem, podílela se na jejich vraždění, odsunu Židů, Romů atd. do koncentračních táborů, kde zahynuli. V Kounicových kolejích byli čeští vlastenci popravováni.
3. Po skončení války na pokyn tehdejšího presidenta JUDr. Beneše nastal divoký odsun, který zejména v Pohořelicích skončil masovým vražděním civilního obyvatelstva (převážně žen a starců).
4. Od těchto událostí uplynulo 80 let, takže je téměř jisté, že přími účastníci z obou stran se počítají na jednotky.
5. Krajanské sdružení sudetských Němců vyjádřilo opakovaně lítost a žádost o odpuštění hrůz z II. světové války a současně se vzdalo všech nároků na jakýkoliv návrat či majetkové požadavky.

Suma sumárum – letošní plánované setkání tohoto sdružení není politickým aktem, ale spíše jakýmsi folklórním festivalem potomků těch, kteří zde kdysi žili a kteří jsou dávno mrtví.

Nic z toho nebrání některým jedincům, aby se na této akci patřičně zviditelnili, protože naše média jsou vždy tam, kde někdo začne hlasitě křičet a poukazovat na cosi, čemu on sám už prakticky nemůže rozumět či rozumět nechce. Stačí si přečíst pár floskulí, vzít do ruky prapor s moravskou orlicí a nahlas volat „no pasaran“. Diváků, kteří mají rádi, když se něco děje, se vždy několik sejde.

Pokud bychom byli důslední, je třeba ve Slezku na výročí obsazení části Ostravy polskou armádou v předvečer II. války zapálit pochodně a třeba rozbít okna polskému konzulátu. Koneckonců, Švédové v době Tricetileté války naši zem poměrně značně zpusťovali, včetně zabíjení zdejších obyvatel, takže by bylo vhodné tu a tam udělat třeba na Václavském náměstí happening s rituální spálením švédské vlajky. Co Francouzi, táhnoucí s Napoleonem na Rusko? Taky se nechovali gentlemany.

Co naši slovanští „bratři“, kteří přišli v noci z 20. na 21. srpna 1968, aby naši zem znásilnili, pozabíjeli několik stovek nevinných civilistů a z naší zemi udělali na 20 let svou gubernii ? Nějaké protesty každý rok? A veřejné hanobení doposud žijících českých vlastizrádců?

Setkání Krajanského sdružení sudetských Němců nestojí náš stát ani halíř. Naopak, lze očekávat plné hotely, restaurace, tedy kýžený příjem pro město Brno, potažmo naši zem s 310 miliardovým deficitem.

Toto vše si neuvědomuje věčný kašpar české politiky Miroslav Sládek, řada alterantivních inteligentů, rekrutujících se z politické strany vedené polovičním Japoncem a nepochybně řada dalších, kteří si potřebují zvednout sebevědomí pokřikem na německé důchodce. Budiž, máme demokracii, necht' konají. Je jim však třeba sdělit, že by bylo fajn si obléct strakatý kostým a na nos si připnout červenou bambuli.

Protože přesně tento oděv je bude identifikovat.

Potomci vůdců stran,

Vydavatel: Život děti vůdců komunistů a nacistů se mnoho neliší, obě strany byli socialistické - dělnické čili pokrokové.

„Bylo to hezké,“ psala dcera Himmlera po návštěvě koncentráku. S otcem se láskyplně oslovovali

Dcera Heinricha Himmlera vyrůstala v privilegovaném světě, kde se realita systematického vraždění měnila v iluzi řádu a krásy. Její život po válce ukázal, jak hluboko může sahat loajalita k ideologii.

Gudrun Himmlerová vyrůstala v prostředí, které bylo zcela podřízeno ideologii nacistického Německa. Jako jediná manželská dcera Heinricha Himmlera, jednoho z nejmocnějších mužů Třetí říše a šéfa SS, byla od útlého věku vychovávána jako vzor „árijského dítěte“. Její dětství bylo pečlivě inscenované obklopené privilegií, ochranou a především obrazem otce jako morální autority a ochránce národa.

V Dachau se jí líbilo

Tento obraz však stál v ostrém kontrastu s realitou Himmlerovy role v nacistickém režimu. Jako organizátor represivního aparátu a spolutvůrce genocidní politiky nesl přímou odpovědnost za smrt milionů lidí. Gudrun však vyrůstala v prostředí, kde byla tato skutečnost systematicky potlačována nebo překrucována.

Jedním z nejvýmluvnějších momentů jejího dětství byla návštěva koncentračního tábora Dachau. Do svého deníku si tehdy zaznamenala dojmy, které dnes působí šokujícím dojmem. Popisovala upravené zahrady, ovocné stromy i kresby vězňů a celý zážitek hodnotila pozitivně. „Dnes jsme šli do koncentračního tábora SS v Dachau. Viděli jsme všechno, co jsme mohli. Bylo to krásné,“ rozplývala se. Tento zápis se stal jedním z nejcitovanějších důkazů toho, jak hluboce byla realita nacistických zločinů maskována nejen před veřejností, ale i před vlastními rodinami.

Láskyplně se oslovovali

Je pravděpodobné, že návštěva byla pečlivě zinscenovaná. Nacisté si byli vědomi významu obrazu, který vytvářejí, a podobné „exkurze“ měly ukazovat tábory jako organizovaná pracovní zařízení, nikoli jako místa systematického utrpení a smrti. Pro dítě, které bylo vychováváno v atmosféře bezvýhradné důvěry k autoritám, bylo téměř nemožné tuto iluzi zpochybnit.

Vztah Gudrun k otci byl mimořádně silný. Oslovovala ho „Pappi“ a on jí říkal „Püppi“. Tento citový rámec byl klíčový, Himmler nebyl v jejích očích zločincem, ale milujícím otcem. Psychologicky lze tento jev vysvětlit jako hluboké propojení identity dítěte s rodičem, které komplikuje schopnost přijmout negativní pravdu.

Lítost nikdy neprojevila, otec dál milovala
Konec války znamenal pro Gudrun zásadní zlom. Bylo jí šestnáct let, když byla spolu s matkou zadržena. Její otec byl v té době již mrtvý, poté co

spáchal sebevraždu. Během poválečných výslechů a procesů nevykazovala známky lítosti ani distancu od otcových činů. Naopak tvrdila, že se doma o politice nemluvalo, čímž implicitně popírala vlastní informovanost.

Poválečný život pro ni nebyl jednoduchý. Jméno Himmler představovalo obrovskou zátěž a opakovaně vedlo ke ztrátě zaměstnání. Přesto se ho dlouho odmítala vzdát. Teprve po sňatku přijala nové příjmení, ale ani to neznamenalo odklon od minulosti. Naopak, její identita byla s otcovým odkazem pevně spojená.

Dál pomáhala nacistům

Gudrun se postupně zapojila do činnosti organizace známé jako Stille Hilfe, která poskytovala podporu bývalým nacistům. Tato síť pomáhala s právní obranou, finanční podporou i udržováním kontaktů mezi bývalými příslušníky režimu. Gudrun zde nehrála pouze pasivní roli, díky svému původu byla významnou symbolickou postavou, která přitahovala pozornost a posilovala legitimitu těchto kruhů.

Její účast na setkáních bývalých nacistů a krajně pravicových sympatizantů pokračovala desítky let po skončení války. Z dostupných svědectví vyplývá, že nikdy veřejně neodsoudila svého otce ani jeho činy. Naopak jej hájila a interpretovala jeho roli v duchu nacistické propagandy.

Do smrti zůstala věrná ideologii

Z analytického hlediska je její životní příběh cenným příkladem toho, jak funguje ideologická loajalita. Kombinace rodinného pouta, výchovy v uzavřeném prostředí a následné potřeby zachovat si vlastní identitu vytvořila pevný rámec, který odolával i konfrontaci s historickými fakty. Přiznání pravdy by totiž znamenalo nejen odsouzení otce, ale i rozpad vlastního životního příběhu.

Gudrun Himmlerová tak nepředstavuje jen historickou postavu, ale i varování. Ukazuje, že ideologie může přežívat nejen v politických strukturách, ale i v osobních vztazích a paměti jednotlivců. A že i v době, kdy jsou fakta dostupná a zdokumentovaná, může být jejich přijetí pro některé lidi nepřekonatelné.

Zemřela v roce 2018 ve věku 88 let, aniž by svůj postoj zásadně přehodnotila. Její příběh zůstává připomínkou toho, jak hluboké mohou být kořeny přesvědčení a jak obtížné je je vykořenit.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **\$99.99** přímo do banky **ANZ**, na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

B E J S A K :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Líba Bárta	- \$20.00
Frank a Stanislava Lohr	- \$50.00
JŠ	- \$100.00
Jan Křtitel Himmelhergott	\$300.00
Vladimir Paula Bohdan	- \$20.00
Zuzana Veselsky	- \$20.00

CO BUDE

Volume 6 Issue 013 (703)

MUSÍME SI POMÁHAT

Júl– Červen

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevřená o slavnostech Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)

• **Neděle: 12:00–15:00**

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod **Nedělní obědy** nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 1.6., 19.7.,16.8.2026

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm

Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm

Sydney 97.7fm

Pozvánka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 29..června Léta Páně 2026

Once Upon a Doll

4 července - 1 listopadu 2026

Wollongong Art Gallery.

46 Burelli Street, Wollongong NSW

Sydneyská umělkyně Raquel Caballero představuje novou řadu děl oslavující smyšlený svět panenek. Kombinací papírového modelování, textilií a recyklovaných materiálů vytváří sérii bujarých obrazů, v nichž své idoly přetváří v miniaturní polobohy. Inspiraci čerpá též od české výtvarnice Very Červenka ze zaniklé tvůrčí dílny Jana a Věry Červenkových z Modrých Hor.

Vstup zdarma

Úterý až pátek 10:00 – 17:00

sobota - neděle od 12 – 16:00

<https://wollongongartgallery.au/wag-exhibitions/once-upon-a-doll>

Co asi jste se v radiu ani TV nedověděli.

Michal Otýpka

Tohle pravděpodobně na svých zpravodajských kanálech neuvidíte, ale Izrael nedávno objevil podzemní leteckou základnu Hizballáhu / továrnu na výrobu dronů / odpalovací místo, vybudované pod vesnicí v jižním Libanonu. Po obsazení tunelu vojáci našli přibližně 50 bezpilotních letounů s bojovými hlavicemi o hmotnosti kolem 30 kilogramů výbušnin každý. Vše připravené k odpálení směrem na Izrael, jen pár kilometrů od hranice. Tunely vedou pod vesnicí Madžal Zún. Vedou pod domy i pod mešitou. Podzemní zařízení, chráněné masivními ocelovými protitlakovými dveřmi, bylo podle izraelských vojenských zdrojů vybudováno v

posledním desetiletí s přímou iránskou pomocí, včetně plánování a financování.

Uvnitř tunelu, který byl dost široký na průjezd běžného vozidla, Hizballáh sestavoval drony iránské výroby z dílů pašovaných do Libanonu, pravděpodobně přímo pod nosem personálu UNIFIL.

Podle představitelů IDF mohou tyto drony obvykle doletět 200 až 500 kilometrů, což stačí k zasažení celého Izraele. Vojenský analytik Fabian Hinz identifikoval tyto UAV jako iránský typ dronu známý pod názvem Qasef ve službách Íránem podporovaných Hútiů v Jemenu.

Kromě dronů našli vojáci v místnostech podzemního areálu přibližně osm tun výbušného materiálu.

Nenechte se mýlit, za Hizballáhem v Libanonu stojí Írán.

Nemají žádný zájem o mír.

Izrael musí mít právo bránit sebe i svou severní hranici před těmito hrozbami.

Žádná jiná země by něco takového netolerovala.

Írán požaduje, aby se Izrael stáhl z jižního Libanonu, ale zároveň se nijak nezavazuje, že přestane využívat své zástupné síly k útokům na nás.

Kritizují izraelskou agresi a vyhrožují, že odstoupí od dohody s USA. Je to geniální tah, jehož cílem je vrazit klín mezi Izrael a USA a dál ničit pověst Izraele ve světě.

Ve skutečnosti využijí jakoukoli záminku k tomu, aby dohodu potopili a aby to vypadalo, že za všechno může Izrael.

Nemůžeme být drženi jako rukojmí kvůli dohodě, na které jsme se nijak nepodíleli.

Libanon musí být osvobozen od Hizballáhu a zlých záměrů Íránu.

Izrael a Libanon musí najít způsob, jak spolu žít v míru bez nich.

Musíme zajistit, aby existovala jasná strategie konečného řešení a aby naši vojáci nezůstali vystaveni útokům, proti kterým se nemohou bránit kvůli zvenčí vnucenému „příměří“, které žádným skutečným příměřím není.

Potřebujeme skutečné a trvalé diplomatické řešení mezi libanonskou vládou a Izraelem.

Potřebujeme, aby naši lídři měli vizi lepší a mírovější budoucnosti, ne dalšího nekonečného násilí a války.

Právě taková diplomatická jednání by měl svět podporovat. Ta by opravdu mohla něco změnit. Jsou to jednání, ke kterým by se izraelská vláda měla zavázat, ale pravděpodobně to neudělá, protože věčná válka se stala cílem sama o sobě. A dokud pokračuje, určité politické skupiny mohou udržovat své příznivce spokojené. Není to přijatelný stav, ale je to realita, ve které teď žijeme.

Ale jistě, klidně dál nenávidíte Izrael.

Víme, že velká část světa to stejně udělá.

Ale podívejte se. Opravdu se podívejte na ty drony a výbušniny a řekněte mi: co byste dělali vy, kdyby tohle bylo na vaší hranici namířené na váš domov?

Albanese and Wang take poslali letos Hizballáhu před \$5 milionů našich peněz.

Jak jsem si ucpala pajšl "šulónama"

Camille G od Brna

Po té, co jsem v deseti letech doslova nahlkala všechno dětský čtivo, vrhla jsem se na domácí knihovnu, tedy knihy poněkud nevhodný.

A tak se nejen Honzíkova cesta, ale i knihy Král krysa, Vítězný oblouk, Pes baskervillský, Komu zvoní hrana, ale i např. několik dílů Casanovi, postaralo o to, že jsem z nich načerpala slušné slovní zásobu a o narušení mý do té doby normálně se vyvíjející dětský psychiky.

Navíc ta poslední jmenovaná se postarala i o to, že jsem dokázala pojmenovat všechny .exuální praktiky a asi i o prvenství nejmladšího masturbujícího dítěte v Česku, kterému se i zalíbilo oslovování jedné osoby pomocí 3. osoby množného čísla čili onikání.

Naši ze mě byli zoufalí, neboť jejich roztomilá pihatá culíkatá holčička s mašlema ve vlasech se vyjadřovala jako válečnéj veterán, vysloužilá .urva a nadřezenej pošahanej básník a úchyl v jednom.

Tohle byl zřejmě spouštěč u máti prvních šedin, neboť jsem prodavačky oslovovala boubelatý paninky, poučovala jsem je o nutnosti starat se pečlivě u svůj chrup, aby jim netáhlo z huby jak z žumpy, učitelka pokud se zdráhala mi dát jednušku, byla proradná gestapácká svině, spolužáci byli všeci do jednoho levobočci a lidskej odpad a když jsem byla povolána s máti do ředitelny, tak jsem po půlhodinovém proslovu ředitele o nevhodnosti se takto vyjadřovat, na závěr zkonstatovala: „Protivnej pane, kdyby častěji ona..valí a vyklepávali svůj starej pytel pravidelně, tak nebudou takovej starej mrzout, víme?!“

Po tomto se máti pro sicher věnovala po večerech studiu sociálních věd a práv, aby byla připravená, až k nám jedná nalítne sociálka,zabránit tomu, až mě jí budou chtít odebrat.

Né, že by se nepokusila za pomoci vařečky mou pamět s bohatou slovní zásobou „restartovat“ a udělat ze mě opět raději nemluvně, ale poněvadž jsem ani u fyzických trestů nezavřela hubu, tak to vzdala a utěšovala se, že dle vyjádření dětskýho psychologa, mě to přejde samo. (Asi vám musí být jasný, že teda silně přestřelil).

Bohužel měla jsem oproti sourozencům hroznó nevýhodu, že jsem už od “výroby” měla slabé žalódek a nesnášela jsem těžký a mastný jídla. Děsně jsem z nich blila a co nevylítalo vrchem, vylítalo pozdějc spodem.

A proto když se u nás podávala pro mě přímo božská mana, šulánky s mákem, mně byla odepírána a musela jsem žrát chleba s máslem. Domácí sádlisko mně bylo odepíráno těž, neboť jsem se z něho fest dosrávala. Jelikož jsme byli početná nenažraná rodina, máti šulánek vždy musela ušoulat hroznó hromadu a proto se s tím příliš nesrala a šoulela je ve velikosti nadprůměrně vyvinutýho černocho a tak zákonitě muselo dojít k tomu, že jsem si je přejmenovala na: „šulóny“. Tak napadla mě i varianta líbivější a to „šulini“, ale ta mě byla úderem otevřenó dlaní přes rypák, čili facanem jak z děla, v paměti přemístěna do oddělení: „Zakázaný sprostý slova“.

Zákaz žraní šulónů jsem považovala za hroznó nespravedlnost a žadonila jsem, že když se máti smiluje, tak slibuju, že už nezebleju celó postel, ale pokusím se obsah žaludku vyhodit do kýbla a se stolicí dojít až na náš výserník. (těž načerpaný název hajzlíku z knihy).

Mimochodem, pojmenování hovna spisovně stolicí, mě dlouho fascinovalo a často jsem bedlivě zkómala jeho tvar po vykadění v očekávání, kdy už konečně vyseru ten malej kus nábytku.

Jedná se mně podařilo naběhnót do kuchyně když tam nikdo nebyl, jen ten obrovskej kouřící lavór plnej omaštěných šulónů zasypaných mákem. Bylo mně jasný, že nemám moc času a tak abych se nemusela zdržovat kósáním a pěkně mně ty šulóny klózaly do pajšlu, lubrikovala jsem si hubu lžičkama sádliska a za neskutečně krátkó dobu jsem jich do sebe naládovala obrovský množství. Po té jsem si vypláchla hubu vodó, aby mně zuby plný maku neprozradily a později jsem ještě snědla dva krajíce chleba s máslem, aby to nebylo nápadný, že nemám hlad.

Celá domácnost už spala,když mě probudila děsná bolest břicha. Jelikož jsem zrovna četla Hanzelku se Sigmundem a jejich cestu po Africe, pohotově jsem si diagnostikovala břišní tyfus, tudíž smrtnó nemoc a jelikož mi moje nafóklý obrovský panděro připomínalo bříška černoušků v knize, tak jsem nevylučovala ani těhotenství nebo podvýživu. Dobelhala jsem se do ložnice, zatřásla jsem s máti a šeptám: (ve vážných situacích jsem vždy používala vykání s kombinací s onikáním, aby to mělo patřičnou váhu)

„Paní matinko, přišla má poslední hodinka, je zapotřebí poslat pro kněze, ranhojiče a porodní bábu. Je to asi ten břichovej tyfáček, ale raděj ohřejí vodu a nachystaj ručníky, nevylučuju ani porod. A podívají se mi do huby, jestli nemám smrt na jazečku.“

Máti se zadívala na mý obrovský zdutý břicho a ptá se: „Tys sežrala ty šulánky že jo? Mně přišlo, že jich je tam nějak máň.“

Já: „Přiznávám se a jsem za to připravena zemřít.“

A protože naši vyhodnotili můj stav za průserovej, zavolala se sanitka.

Když přijel doktor, byla jsem našponovaná do polohy našeho králíka Pepy, kterej se zdul po mokré trávě a našla jsem ho již v posmrtný ztuhlosti. Doktor uviděl desetiletý dítě s břichem ženy před porodem a říká: „To se bude muset odvézt do nemocnice a vypumpujeme jí žaludek.“

Já: „Nikam nejedu, natáhnu brka doma, stejně už je pozdě, začínám tuhnót jak Pepa.“

A navíc pumpu máme dole na zahradě po dědovi, tak si tam laskavě pro ňu skočej a konejte. Ale jsem silně na pochybách, že ju do mě dostanete, neboť jsem plná šulinů. (Nabyla jsem dojmu,že před smrtí to zakázaný slovo už můžu říct.)

Doktůrkovi šli brejličky šejdrem, jak se mu údivem vodevřela doširoka huba a to mě velice zaujalo a tak jsem dodala: „Poslouchaj, mají teda tak velkó tlamu, že by se jim tam vlezly rovnó tři!“

Fotr zbledl a asi při představě, že by se měl ještě rozmnožovat a narodil se ještě jeden takové vélupek, tak odešel do kópelny se dobrovolně vykastrovat a máti, až se párkrát zhluboka nadechla, aby ju přešly mrákoty, tak v rozpacích říká: „Víte ona je strašně sečtělá a teď si navíc libuje v onikání no.“

Doktor: „Jste si jistá, že si libuje jen v tom?“ A začal mně znova zkómat břicho, jestli snad fakt nebudu spíš rodit.

Já: „Těhotenství můžou vyloučit, zatím jen masturbuju.“

Již bělovlasá máti s nastupujícím infarktem rychle vykótvávala, že se nejedná o šuliny jako takový, ale že jsem si tak pojmenovala šulánky s mákem a

sežrala jsem jich asi menší lavór. Doktor teda pokýval hlavó, jakože pochopil a říká: „Tak poslyš holčičko, tohle není legrace, teď ti pichneme injekci a pojedeme.“ Jak jsem uslyšela slovo injekce, vyskočila jsem z postele a říkám: „To teda těžko, nikdo mě píchat nebude,j du zhebnót do lesa, ať mě raděj potahá divoká zv.....“ Zvěř už jsem nedopověděla, neboť jsem začala ukrutně blejt. Prvně letěly ven ty lehčí krajíce s máslem a ty schytl saniták. Pak nasledovalo bombardování doktora těma neztrávenýma těžkýma šolónama. Lítaly ze mě vlastně v celku, takže vypadaly jako malý jaderný hlavice, doktor na to čuměl, kompletně zeblitej a evidentně se už přestal ovládat a říká: „No prdele, ono to ještě nemá zuby?!“ Máti: „Jak ono?“ A chystala se mu jednu natankovat. Ale to už vracel fotr z kouřpauzy ze dvora a protože to zaslechl a jeho holčičku nikdo nesměl urážet, a protože v tý době ještě neuměl pořádně česky, tak říká: „Mérde! Ty poslouchala doktor, ať já ty vydávený penis tebe nenarvala do huba!“

V ten moment se přihlásilo o slovo to domácí sádlisko a já se strašlivě dosrala, což jsem okomentovala: „Sakrblé, sračka jak bič, já si tu stoličku na sednutí snad nikdy nevykadím.“

Doktor zamumlal něco o chybějícím zákoně ohledně zákazu některým jedincům se rozmnožovat a pak nahlas pronesl: „Vzhledem k vydávenýmu množství jídla a množství výkalů, tady z vaší ehmm, roztomilé blejušky, pardon dcerušky, bych navrhoval domácí ošetření v podobě černého čaje a diety.“

A zavelel: „A okamžitě odjíždíme a budu uvažovat o změně povolání!“

P. S. Pan doktor z nemocnice neodešel a tak jsem mu ještě dvakrát dopřála "tu čest" mě ošetřit, ale o tom zase jindy.

Jo a od té doby jsem měla pod dohledem malou porcičku šulónů dovolený zládat a i když z nich bleju pořád, jedná za rok prostě neodolám.

Smolné Louvre.

Ztratilo jednu z nejcennějších sbírek Francie a proslavilo se i velkou zlatou blamáží

Janayrin Sramicik

Tři chlapi, výtah a čtyři minuty – ano, jen tak málo stačilo na precizně naplánovanou loupež století v Louvru, při níž toto muzeum přišlo o Napoleonovy klenoty. A ne někdy v minulém století, ale právě dnes.

Paříž se v neděli ráno probudila do scény jako vystřižené z filmu protřelých lupičů, které vede nejméně Sean Connery (ano, a opravdu mluvíme o této neděli – 19. 10. 2025). Z Apollonovy galerie totiž zmizely šperky, které kdysi patřily samotnému Napoleonovi a jeho císařovně Joséphine.

Ani nestačíte mrknout a byly fuč

Podle francouzské policie to zloději zvládli za čtyři minuty – to je zhruba tentýž čas, za který si v kavárně objednáte kávu a croissant (tedy pokud nestojíte zrovna frontu ve Starbucks, ale to už je trochu jiná písnička – to by ti lupiči byli na místě nejspíš ještě teď). Dva z nich se podle kamerových záznamů pohybovali uvnitř, třetí hlídal venku. Do galerie se dostali trochu kuriózně, a to nákladním výtahem, který jinak používají restaurátoři.

„Byli perfektně organizovaní,“ potvrdil ministr vnitra Laurent Nunez. „Nepůsobí to jako spontánní čin, ale jako práce na zakázku.“

Lupiči se s tím příliš nemazali – rozbili vitríny, sebrali devět šperků a vytratil se dřív, než stačil někdo vůbec zareagovat. A když se Louvre konečně probudil a rozkoukal, zůstaly po nich jen střepy, rozbitý alarm a jeden rozlámaný klenot ležící před muzeem.

Koruna císařovny skončila v prachu

Tím klenotem byla koruna císařovny Joséphine, která se našla před hlavním vchodem – zřejmě spadla při útěku. „Jako by ji ztratili v panice,“ napsal deník Le Parisien. Je to trochu ironie – před dvěma sty lety se hlavě, na níž trůnila, klaněly davy, a teď ležela v prachu u silnice.

„Jedná se o šperky nevyčíslitelné kulturní hodnoty,“ řekl Nunez pro stanici France Inter. A měl pravdu. Tyto kousky vznikly po korunovaci Napoleona a Joséphine v roce 1804 a patří k nejdražším ve francouzské historii.

Koneckonců – Napoleon Bonaparte měl ke svým klenotům osobní vztah. Jeho korunovační šperky totiž vznikly, aby zdůraznily jeho novou roli „císaře lidu“. Velmi dobře znal jejich cenu i symboliku – nebyly to jen ozdoby, ale jeho osobní prohlášení o převzetí moci. Člověk si skoro dokáže představit, jak by na dnešní zprávu reagoval: „Ukradli mi šperky? Hrome! Za mé vlády by už stáli u zdi!“

Jenže ke zdi se zatím nikoho postavit nepodařilo. A jestli už má policie nějakou stopu, nezveřejnila ji. Uvedla pouze to, že gang uprchl na dvou skútrech, přičemž využil probíhajících renovací u Seiny, což mu pomohlo se do muzea dostat. Podle vyšetřovatelů jde o vysoce organizovanou skupinu, vybavenou elektrickým nářadím i přesnými informacemi o provozu muzea.

Paříž tak prožívá vlastní „loupež století“ – sice bez Seana Conneryho, ale s podobně šokujícím rozsahem. A co hůř – není první. Před měsícem si totiž tuhle pochybnou minutku slávy odbylo pařížské Přírodovědecké muzeum. Tady zase zloději ukradli vzorky ryzího zlata. Ale tím slůvkem „vzorky“ se nenechte mýlit – měly hodnotu téměř 15 milionů korun. A opět vše ukazuje na profesionálně provedenou akci.

Muzeum Louvre a jeho největší blamáž

Ale se zlatem má co do činění i Louvre. Nemám teď na mysli spoustu zajímavých věcí v jeho sbírkách, ale jeden pořádný průšvih. A ne, není to krádež Mony Lisy, o které už toho bylo napsáno dost a dost.

Říká se, že i ti nejlepší se někdy nechají napálit. Ale že to jednou schytá i Louvre, to by asi nečekal ani ten největší škarohlíd. Psal se rok 1896 a slavné pařížské muzeum s hrdostí oznámilo, že získalo zlatou tiáru krále Saitaferna. Že jste o tomhle jméně nikdy neslyšeli? Nevadí, ani tehdejší lidé na tom nebyli lépe – nicméně jednalo se o masivní zlatý klenot z dob dávných Skythů, a to stačilo. Cena? Dvě stě tisíc zlatých franků. Na tehdejší dobu předmět nevyčíslitelné hodnoty – zhruba jako roční rozpočet menšího města (dnes by šlo nejméně o 50 milionů, podle historické hodnoty možná i dvojnásobek). Jenže jak se brzy ukázalo, tahle koruna měla v sobě víc pozlátka než pravdy.

Poklad pro muzeum, aprílový žert pro svět

O tom však zatím nikdo nic netušil. Muzeum v Louvru oznámilo svou senzační nález s patřičnou pompou. Nápis na tiáře hlásal: „Rada a občané města Olbie vzdávají poctu velkému a neporazitelnému králi Saitafernovi.“

Znělo to nádherně. Historici jásalí – tady byl konečně důkaz starého příběhu o řecké kolonii

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Olbia, kterou kdysi údajně Skythové obléhali. Jenže zatímco pařížští odborníci se dmuli pýchou, německý archeolog Adolf Furtwängler začal mít pochybnosti. Na toto období byl totiž expert.

„No, pánové, tohle vypadá spíš jako výrobek zlatníka z včerejška než z třetího století před Kristem,“ mudroval.

A měl pravdu. Tiára byla příliš dokonalá, příliš „nová“ – i když na první pohled měla vypadat staře a poškozeně, když přece tak dlouho ležela v zemi. Ale Louvre se nedal – vydal o pokladu dokonce luxusní publikaci. Jenže pravda měla teprve přijít... a to z úplně jiného konce Evropy.

Zloděj? Kdepak – zlatník z Oděsy

V ukrajinské Oděse si totiž jeden poctivý řemeslník jménem Israel Rouchomovsky pár měsíců zpátky potěšeně mnul ruce. Liboval si, že dokončil krásnou zakázku pro dva obchodníky. Řekli mu, že tiára bude dárkem pro archeologa, a tak si dal záležet. Dostal i obrázky z nedávných vykopávek, aby bylo její zpracování co nejpřesnější.

O dva roky se ovšem docela náhodou doslechl o tom, že Louvre slavnostně vystavuje „jeho“ korunu jako dávný skythský poklad. „To snad ne!“ V roce 1903 se tedy sbalil, vyrazil do Paříže a předstoupil před ohromené kurátory:

„Pánové, tu tiáru jsem udělal já,“ nebál se svěřit. Muzeum se mu vysmálo, jak jinak. A tak se s tím Rouchomovsky nemazal. Vzal kladívko a před jejich očima začal znovu vyrábět stejný ornament. Sál ztichl ohromením. Už bylo jasné, že jde o trapas století. A pořádně drahý.

Když se pravda nedala dál zapírat (a že se Louvre ještě snažil, Rouchomovsky nakonec musel vyrobit celou tiáru kompletně znovu, aby mu to uvěřili), mistři historici byli v rozpacích – místo starověkého pokladu drželi v rukou moderní suvenýr. Tiáru proto rychle uklidili do depozitáře a doufali, že na ni svět zapomene. Ale ten rozhodně nezapomněl.

Rouchomovsky se naopak stal hvězdou. Na Pařížském salonu dekorativního umění dostal zlatou medaili a jeho jméno se zapsalo do historie – proslavil se jako člověk, který napálil Louvre, aniž by to měl v úmyslu.

Od té doby se z tiáry krále Saitaferna stal symbol všech archeologických omylů. V roce 1954 se objevila na výstavě „Salon of Fakes“, o půl století později ji půjčilo izraelské muzeum pro výstavu o Rouchomovském. Dnes je originál stále v Louvru (tentokrát správně označený jako padělek, to by nedošlo k mýlce) a jeho kopie zdobí Britské muzeum i Telavivské muzeum umění.

A na domě v Oděse, kde geniální zlatník kdysi pracoval, visí pamětní deska. Je na ní jen jeho jméno a pár řádků, ale možná by na ní mělo být vytesáno něco docela jiného:

„Zde vznikl nejdražší aprílový žert v dějinách umění.“

Tiára Saitaferna dodnes připomíná, že i největší instituce se mohou mýlit. Ale upřímně, není to nakonec dobře?

Bez téhle historky by Louvre přišel o jeden ze svých nejzajímavějších exponátů – i když se leskne trochu jinak, než si kdysi mysleli. Nezbyvá než doufat, že krádež Napoleonových klenotů dopadne nakonec stejně dobře.

**Když máš blbej den, zazpívej si!
Ať trpí i ostatní.**

Nové podvody spojené s obřady.

Bess Price, bývalá ministryně pro komunitní služby Severního teritoria,

řekla: „Všechna ta ‚uvítání v zemi‘, všechny ty ‚kouřové obřady‘ a všechny ty vymyšlené nesmyslné rituály o ‚projevování úcty starším minulým i současným‘ jsou jen jedna velká lež.“

Price je domorodá žena z kmene Warlpiri, která v roce 2012 obdržela od bývalého amerického prezidenta Baracka Obamy prestižní americkou cenu International Women’s Courage Award za svou práci v boji proti domácímu násilí.

Domorodí umělci Ernie Dingo a Richard Whalley z divadla Middar Aboriginal Theatre vymysleli v roce 1976 obřad „Welcome to Country“, protože dvě skupiny maorských hostů z Nového Zélandu a Cookových ostrovů si přály něco podobného své vlastní tradiční ceremonii, než vystoupí na Mezinárodním uměleckém festivalu v Perthu. (Jedná se o adaptaci kampaně amerických indiánů v oblasti public relations.) Nejedná se a nikdy se nejednalo o otázku tradice; vláda již na tuto komediální divadelní hru, kterou hloupé organizace povinně vyžadují, aby zaměstnanci přijali, vynaložila více než 145 000 dolarů.

Toto bylo záměrně zaměřováno s úplně jiným pozdravem, který měl udělit povolení k průchodu územím jiného kmene; takové povolení bylo často uděleno jako past, pokud měl vstupující kmen mnoho žen, na něž pak číhala léčka v krvavých bitvách, při nichž bylo mnoho lidí zabito a ženy zajaty.

Původní skutečné kulturní znalosti jsou dnes v podstatě neznámé, ve srovnání s tím, co nás učili před 60 lety. NOVÉ chápání nesmyslů o historii domorodců, o nichž hovoří bílí domorodí vetřelci, převrací mnoho tradiční kultury. Domorodci nikdy nevlastnili půdu, byli pouze správci země pro budoucí generace.

Ona popsala domorodé obřady „Welcome to country“ jako „nesmysl“. („Welcome to country“ bylo okopírováno od kanadských a amerických indiánů.)

Melbourne

Jak mládne islám v Evropě

Benjamin Kuras 2026 NevPes

Ve Francii začaly třaskat první rozstřely prezidentské volební kampaně, která naplno vypukne za rok. Zaznívá v nich touha po konci Macronova liberálního mdlého centristického vládnutí, které svou letargií Francouze vyhecovovalo do nálady silícího naštvání. Akutně k němu přispěla státní centralizace dříve lokalizovaných digitalizovaných osobních, firemních a státních informací, do níž se teď vloupali hackeři, vydláblí z ní údaje o 19 milionech občanů a prodávají je na internetu. Je-li to tak, jak přiznává i ministerstvo vnitra, třetina francouzských rezidentů a jejich firem bude vystavena prakticky neomezenému hackingu. Dalším průšvihem vlády je státní dluh, který se za Macronova prezidentství zvýšil o 50 procent na 3,45 bilionu, čili 115 procent HDP.

Už jen to rozklížuje Macronovu centristickou koalici pěti stran zastřešenou názvem *Ensemble* (čili *Spolu* – a zda název okopíroval Macron od Fialy, nebo Fiala od Macrona, můžeme jen hádat): jak to ta či ona strana cítí? Měla by přece jen přislápnout trochu víc doleva, nebo trochu víc doprava? Jenže vlevo i vpravo na ně zkraje číhají extremistické pastě. O těch za chvíli, nejprve si povíme, co Francouze šťve úplně nejvíc.

Asi nikoho nepřekvapí, že je to migrace a islamizace. A už si to troufají říct. Jak moc je to šťve, vyjádřili už na podzim dva významní literáti, Michel Houellebecq a Michel Onfray, v rozhovoru pro časopis *Front Populaire*. Připomeňme si, že Houellebecq je světově úspěšný spisovatel konzervativního ražení, Onfray je výrazný levicový filozof, neúprosně ateistický, tedy i antiislámský. Takže v islámu – přesněji tedy antiislámu – se sešli na společné platformě.

Odsypávalo jim to ve stejném stylu, jakým se před pěti lety Houellebecq proslavil, když v jednom interview utrousil, že „islám je nejstupidnější náboženství“. Žalobu za „podněcování rasové nenávisti“ u odvolacího soudu vyhrál důkazem, že islám není rasa. Zde oba pronášeli takováto kacířství:

„Francouzská rodilá populace si nepřeje ani tak to, aby se muslimové asimilovali, jako spíš to, aby ji přestali okrádat a přepadat, a když to nedokážou, ať odprejknou.“ (Houellebecq)

„Úpadek Západu probíhá hlavně demografickou výměnou.“ (Olfray)

„Ta ‚Velká výměna‘ není žádná teorie, je to realita, nikdo to nezvládá, Evropu ta katastrofa smete.“ (Houellebecq)

„Je jich moc, statistiky to objektivně potvrzují.“ (Olfray)

„Když celá území ovládají islamisté, myslím, že se brzy zvedne odpor, útoky na mešity a tak.“ (Houellebecq)

„Ty myslíš, že se schyluje k občanské válce, já myslím, že už potichu doutná.“ (Olfray)

Mediální bomba

Pětačtyřicet stránek toho napovídali. Zlom v kulturní historii Francie, nazvala to jedna recenze. Pařížská hlavní mešita podala žalobu. Prefektura s ní nespěchá. Ví, že by už byla u lidu francouzského nepopulární. Většina Francouzů si už troufá přiznat, že v islámu a masové imigraci vidí ohrožení bezpečnosti a národní existence.

Nedávné sondáže IPSOS, IFOP a Institutu veřejného mínění zjišťují, že 74 procent Francouzů touží po radikální a zásadní změně

politiky, v níž pod touto vládou imigrace rok od roku početně narůstá. Stejných 74 procent souhlasí, že imigrantů je příliš mnoho. Zastavení veškeré neevropské imigrace si přeje 65 procent. Referendum o imigraci by podpořilo 72 procent. Že Francie zažívá výměnu populace neevropskými etniky? S tím souhlasí 60 procent Francouzů.

Rodilých Francouzů ubývá porodností (1,56 dítěte na jednu matku) a Macron v dopise všechny 29leté prosí, aby muži honem plodili a ženy rodily, než zestárnou do neplodnosti. Nic jim za to nenabízí, tak mu mládež odpovídá, ať si zkusí zakládat rodinu, když nevydělá na pořádné bydlení.

Mezitím muslimů, mnohdy jako azylantů přednostně na státní útraty ubytovaných, přibývá (2,9 dítěte na jednu matku). Jak Francie stárne, tak islám mládne: u praktikujících katolíků je 65 procent starších než 50 let. U muslimů je 73 procenta mladších než 50 let. Každý měsíc se otevírá nová mešita, počet přesáhl dva a půl tisíce. Demolice se předvídá u pěti tisíc kostelů. Mnohé se přeměňují na mešity. Názorové sondáže u muslimů ukazují, že 18 procent narozených ve Francii podporuje zavedení zákonů šaría, u muslimů narozených v cizině je to 46 procent.

VLÁDA VERSUS PREZIDENT:

Jak to řešili v Polsku

Nev Pes 27. června 2026

Polský Ústavní soud (Trybunał Konstytucyjny) řešil kompetenční spor mezi prezidentem a vládou (konkrétně předsedou vlády) ve věci reprezentace Polska na zasedáních Evropské rady. O co šlo?

Spor vznikl v roce 2008 během kohabitace – prezidentem byl Lech Kaczyński (PiS) a premiérem Donald Tusk (PO). Konkrétně šlo o to, kdo má pravomoc rozhodovat o reprezentaci Polska na summitech Evropské rady (Rada Evropska) a kdo předkládá stanovisko Polska:

Prezident (jako „nejvyšší představitel Republiky“ podle čl. 126 odst. 1 Ústavy) tvrdil, že může sám rozhodnout o své účasti na konkrétním zasedání, pokud to považuje za potřebné pro plnění svých ústavních úkolů (ochrana suverenity, kontinuity státu apod.).

Vláda (Rada ministrů a předseda vlády) naopak argumentovala, že vedení zahraniční politiky a vztahů s EU přísluší výhradně jí (čl. 146 Ústavy), včetně určování složení delegace a stanoviska Polska. Prezidentova účast bez souhlasu vlády by narušovala jednotu reprezentace.

Spor konkrétně vyvolala situace kolem zasedání Evropské rady v říjnu 2008, kdy prezident přijel i přesto, že ho premiér do delegace nezařadil. Předseda vlády podal k Ústavnímu soudu žádost o rozřešení kompetenčního sporu (podle čl. 189 Ústavy). Jak soud rozhodl? Dne 20. května 2009 vydal Ústavní soud v plénu postanovienie ve věci Kpt 2/08. Rozhodnutí je spíše „remízové“, ale s jasným příklonem k vládě v klíčových bodech. Hlavní body:

Výlučná pravomoc vlády: Stanovisko Polska k zasedání Evropské rady určuje výhradně Rada ministrů (vláda). Předseda vlády pak Polsko na summitu reprezentuje a toto stanovisko předkládá.

Prezident může participovat: Prezident jako nejvyšší představitel státu může rozhodnout o účasti na konkrétním zasedání, pokud to

považuje za účelné pro plnění svých úkolů podle čl. 126 odst. 2 Ústavy.

Klíčová podmínka: spolupráce (współdziałanie): Prezidentova účast však vyžaduje spolupráci s předsedou vlády a příslušným ministrem zahraničí podle čl. 133 odst. 3 Ústavy. Cílem je zajistit jednotu jednání Polska vůči EU.

Zásada spolupráce orgánů: Soud zdůraznil, že prezident, vláda i premiér se při výkonu svých pravomocí musí řídit zásadou spolupráce moci (vyjádřenou v preambuli a čl. 133 odst. 3 Ústavy).

Soud tedy neudělil prezidentovi výlučnou nebo dominantní roli v reprezentaci na summitech EU a potvrdil, že vláda má v této oblasti vedoucí postavení. Prezident si ale zachoval možnost účasti (zejména v důležitých případech týkajících se suverenity), ovšem pouze za podmínky vzájemné koordinace. Shrnutí Rozhodnutí z roku 2009 je dodnes relevantní a často citované při sporech mezi polským prezidentem a vládou v zahraničněpolitických otázkách. Nešlo o „vítězství“ jedné strany, ale o jasné vymezení rolí s důrazem na povinnost spolupracovat, aby Polsko vystupovalo jednotně. Zdroje: oficiální komunikát a plné znění postanowienia Trybunału Konstytucyjnego ze dne 20. 5. 2009 (Kpt 2/08), zveřejněné v Monitorze Polskim.

Moč místo léků?

Na sociálních sítích se šíří další nebezpečný nesmysl

Anežka Hněvkovská, Jakub Štěpánek

Někteří lidé vyhledávají adrenalin tím, že lezou po skalách nebo jezdí rychle autem, jiní na to jdou sofistikovaně a hazardují se životem trochu jiným způsobem. Zachytili jsme na Facebooku článek, který tvrdí, že moč má léčebnou sílu. Na tento názor jsme se podívali v dalším díle Řetězáku.

Příspěvek s obrázkem někoho, kdo nadšeně pije z pohárku moč, tvrdí, že moč není odpad, ale „zázračná tekutina“ plná vitamínů, hormonů, kmenových buněk a léčivé síly. Stačí ji prý pít nebo aplikovat na kůži a ideálně ještě nechat „uzrát“. Prý působí antivirově, antibakteriálně, proti plísním a houbám.

Jenže tak to úplně není. Lidské tělo funguje docela efektivně a ví, co dělá. Ledviny každý den filtrují krev a rozhodují o tom, co si tělo nechá a co vyloučí. To důležité, jako je glukóza, aminokyseliny, většina vody i potřebné ionty, se vrací zpět do oběhu. To, co zůstane, je finální moč, tedy to, co tělu k ničemu není.

Autor příspěvku ale umí hezky upravovat fakta. V moči sice najdeme buňky, které se dají z moči izolovat a použít v medicíně. To ale neznamená, že moč sama o sobě léčí. Natož to, že hrnek moči po ránu nebo z ní vyrobená plet'ová maska bude mít nějaký prokázaný zdravotní efekt. Vědci mluví o buňkách izolovaných v laboratoři, ne o tom, že si má člověk dělat domácí „urinoterapii“. Nebezpečné může být i tvrzení, že je moč antiseptická, antibakteriální nebo vás zbaví plísně na nohou. Moč není tak sterilní, jak se dlouho věřilo. Moderní metody odhalily bakterie v 80–90 procentech vzorků, a to nejen u dospělých, ale i u dětí.

Diskuse s léčiteli a autory pseudovědeckých metod navíc nemá zpravidla naději na úspěch, protože iracionálnímu myšlení nelze oponovat logickými argumenty.

Léčitelka bába radnická:

Pomohla tisícům lidí, věřili jí lékaři, Gott i Havel. Sama si prošla peklem

Dana Klikova 2026 Medium

Stačil jí pohled do zkumavky a za pár minut věděla, co člověka trápí. Božena Kamenická, přezdívaná bába radnická, se stala legendou českého léčitelství. Za sedmdesát let své praxe pomohla nesčetným pacientům včetně prezidentů a slavných herců.

Článek

Když se řekne Božena Kamenická, málokdo si vybaví, o koho jde. Stačí ale zmínit bábu radnickou nebo tymákovskou a spousta lidí okamžitě ví. Šlo o věhlasnou léčitelku 20. století, která působila v Radnicích na Rokycansku, v Tymákově i v Plzni. Právě do těchto míst se za ní sjížděli lidé z celého Československa i ze zahraničí.

Dětství na Vysočině a první předtuchy

Dne 7. srpna 1898 se v malé obci Janštejn na Jihlavsku narodila Božena Krutišová, později provdaná Kamenická. Přišla na svět do početné rodiny s devíti sourozenci. Už jako malá školačka prožívala zvláštní stavy mysli, mívala předtuchy a sny, které se později často naplnily. Jedné noci měla živý sen, ve kterém spatřila plakát celý svět. Vystrašená se svěřila matce, která ji varovala, aby o tom nikomu neříkala, protože by ji ostatní mohli považovat za blázna. Ta mrazivá vize se ale zanedlouho vyplnila, když vypukla první světová válka.

Jako dívka měla na tehdejší dobu celkem smělý plán a rozhodla se studovat medicínu. Traduje se, že jako mladá medička omdlela u první pitvy a rychle pochopila, že lékařská dráha není její cesta. Obor ale zcela neopustila. V roce 1926 absolvovala kurz přírodního léčení na soukromé odborné škole v České Lípě, která se specializovala na rehabilitaci a přírodní léčbu bylinami podle metod Sebastiana Kneippa. Právě tam se poprvé setkala s léčivými rostlinami, které se staly její celoživotní vášní.

Tajemství diagnostiky z moči

Po skončení kurzu začala Božena Kamenická praktikovat přímo v České Lípě, odkud pocházel i její manžel Karel. Brzy se proslavila jako výborná diagnostička, které stačil vzorek ranní moči, aby za okamžik rozpoznala, jaká nemoc člověka trápí. Podrobně popisovala zdravotní stav naprosto neznámého člověka a radila mu, jak a jaké léčivé rostliny užívat.

Její spolupracovník Stanislav Kalibán, který s ní pracoval od roku 1946, vzpomínal: „Začínala v půl osmé ráno a kromě polední přestávky pracovala až do šesté hodiny odpoledne. Vzala si od pacienta moč, nalila ji do ampule a tu zahřívala nad kahanem. Dívala se, mlčela a tak po pěti deseti minutách začala mluvit.“

Sama Kamenická svou schopnost nedokázala racionálně vysvětlit a považovala ji za boží dar. Byla hluboce věřící ženou a každý balíček s bylinkovou směsí před předáním pacientovi požehnala malou modlitbou.

V osobním životě ale Božena Kamenická takové štěstí neměla. Osud jí připravil rány, které by zlomily leckoho.

Tragédie, která ji poznamenala navždy

Bylo jí 32 let, když se narodil její jediný syn Jaroslav. Tehdy už se několik let zabývala léčitelstvím a také tím, čemu říkala tušení. Právě

schopnost předvídat ji samotnou vyděsila, když vnitřně vytušila, že její dítě nebude dlouho žít.

15. září 1935 došlo k tragické autonehodě mezi Radnicemi a Němčovicemi. V automobilu, který řídil bratr Boženy Kamenické Otakar Krutiš, seděl i pětiletý Jaroslav. Na rovné silnici se vůz bez zjevné příčiny převrátil, malý chlapec se zranil na hlavě a na místě zemřel. Strýc Otakar přežil jen se zlomenou rukou. Další děti už Božena Kamenická neměla, ale jako o vlastní se pak starala o tři syny svého ovdovělého bratra a navíc ještě o dvě dcery své sestry. Nejmladší z chlapců se jmenoval Jaroslav, stejně jako její zesnulý syn, a bylo mu pouhých šest týdnů, když ho spolu s manželem adoptovali.

Zástupy pacientů a slavní klienti

V roce 1939, po německé okupaci, se Božena Kamenická s manželem přestěhovala do Radnic k její sestře Anně. Právě odtud pochází její nejznámější přezdívka bába radnická. Už za války mívala i sto pacientů denně. Stávali na schodišti, a když se na někoho nedostalo, ubytoval se v hotelu a počkal do druhého dne.

„Hanlivý příděch to rozhodně nemělo, znamenalo to něco jako bába kořenářka, která lidem pomáhala. Paní Kamenická by se nad tím označením jistě nepohoršila, protože byla známá svojí bezprostředností, lidovým vystupováním a pro slovo, i s pacienty vysoce postavenými, daleko nešla,“ popsal spolupracovník Muzea Josefa Hyláka v Radnicích René Keller.

Za bábou radnickou přijížděli lidé z celého světa, měla pacienty ze Spojených států, Kanady, Německa, Austrálie i dalších zemí. Mezi její klientelu patřily také významné osobnosti. Léčila herce Jiřího Bartošku, Josefa Kemra či Vladimíra Menšíka. Pro radu si k ní přijel i Karel Gott, kterému v mládí údajně zakázala na pódiu tančit, protože by tím poškodil svůj hlas.

Prezident, který se málem uškytal

Jedním z nejpozoruhodnějších případů byl s prezidentem Ludvíkem Svobodou. Stanislav Kalibán ho popsal takto: „Jednoho dne přijel za Boženou Kamenickou primář pražské nemocnice. Dal tetince lahvičku s močí a prosil ji o radu, jak zbavit pacienta úporné škytavky. Tetinka se zamyslela a řekla, že pokud onomu muži neseženou lék, tak se do dvou dnů uškytá k smrti.“ Přiznala, že bylinky na takový problém nemá, ale zčistajasna uvedla přesný název klasického farmaceutického přípravku, který se dal sehnat ve Francii. Jak na to přišla, nikdo nedokázal vysvětlit. Svoboda sám později vzkázal, že její čaj ho držel mnoho let při životě.

Klientem paní Kamenické býval údajně i Václav Havel. V roce 1990 mu stanovila diagnózu a písemně ho mimo jiné upozorňovala na špatnou funkci průdušek a plic. Havla si velmi vážila a říkávala, že takového člověka seslalo českému národu nebe.

Kozy neléčím

Bába radnická se nenechala jen tak napálit, i když se o to několik lidí za dobu jejího působení pokusilo. Koluje o ní řada více či méně veselých historek. Jednou přinesl starší muž lahvičku s močí, ona se na ni krátce podívala a přísně řekla: „Dědečku, tak vy budete rodit?“ Podstrčil jí totiž moč své těhotné vnučky.

Jindy jí někdo přinesl kozí moč a dostal rychlou odpověď: „Kozy zatím neléčím.“ Za celá léta její praxe se nikomu nepodařilo zpochybnit její výsledky.

Herec Jiří Bartoška na ni vzpomínal, když mluvil o své nemoci: „Jel jsem k bábě Kamenické, což byla strašně zajímavá stará paní v Plzni. Nechtěla mě vzít, že prý na to už nestačí. Nakonec jsme ji ukecali, tak řekla, že mi nejdřív vyčistí krev a pak mě začne léčit bylinkami. Řekla: Bůh tě má rád a chce, aby ses uzdravil. Ona byla dokonalá.“

Spolupráce s lékaři a stovky narozených dětí

Božena Kamenická nepodceňovala klasickou medicínu a s lékaři dokázala spolupracovat. Když se v roce 1950 přestěhovala do Tymákova, jezdívala za jedním plzeňským primářem, který jí pravidelně v pátek připravoval vzorky moči svých pacientů, u kterých si nebyl jistý diagnózou. V Tymákově žila 15 let a v roce 1965 se vrátila zpět do Radnic.

Velké úspěchy měla s léčbou ekzémů u dětí, dařilo se jí léčit otevřené rány na nohou a lidem s takovými problémy dávala různé masti podle vlastních receptur. V radnickém muzeu je uložena kniha díků, kde jeden lékař z Plané píše, jak Kamenická jeho synovi určila infekci míchy. Připravila směs bylin, které hocha vyléčily, a po letech lékaři potvrdili, že chlapec měl lymeskou borreliózu, nemoc tehdy v Československu naprosto neznámou.

Za bábou radnickou přicházely také ženy, které nemohly otěhotnět. Stanislav Kalibán tvrdil, že díky jejímu léčení se narodily možná čtyři stovky dětí. Desítky fotografií miminek jsou nalepeny v téže knize díků a dojemná poděkování přicházela od rodičů z USA, Kanady, Německa i Lotyšska. Ženy se u ní neléčily déle než půl roku, naordinovala jim čaj a k tomu musely užívat železo.

Svérázná povaha a nápis v ordinaci

Kromě odborných znalostí si pacienti Kamenickou zamilovali i pro její ráznou povahu. V ordinaci měla údajně nápis: „Kdo pije Kofolu, toho neléčím.“ Většina lidí ji popisovala jako vlídnou a skromnou, ale dokázala zjednat pořádek i velmi rázně. Když bylo třeba uklidnit frontu čekajících pacientů nebo jim oznámit, že pro dnešek končí s ordinací, vyšla na schodiště a nahlas řekla, že dnes už neordinuje a ať všichni odejdou.

V jídle byla střídma, ale pro ostatní uměla připravit hody. Její nedělní oběd, na kterém se scházeli přátelé, byl výtečný a uměla být skvělou hostitelkou. Alkohol nepila, ale po obědě si dávala malou skleničku piva, prý kvůli trávení.

Závěr života v plzeňském bytě

Manžel Karel Kamenický zemřel v roce 1970. Když Božena Kamenická zůstala sama, rozhodla se v roce 1978 přestěhovat do malého dvoupokojového bytu v Plzni v Guldenerově ulici. Bylo jí tehdy 80 let. I tam za ní lidé přijížděli a fronta se znovu točila na schodišti, táhla se až ven na ulici.

V 96 letech prodělala operaci kyčelního kloubu, sice úspěšně, ale od té doby chřadla. Zemřela 5. září 1996 na slabé srdce. Do stovky jí chyběly dva roky. Její bylinné receptury se míchají dodnes, v muzeu v Radnicích je jí věnována stálá expozice a na domě, kde působila, má umístěnou pamětní desku.

Spolu s páterem Ferdou ze Sušice patřila Božena Kamenická bezesporu mezi nejpozoruhodnější přírodní léčitele druhé poloviny 20. století. Ať už měla její schopnost diagnostikovat nemoci z moči jakýkoli původ, tisíce lidí věří, že právě ona jim pomohla k uzdravení. A to je možná to nejdůležitější.

Soukmenovci

Anděla Ponešová, tehdy Nové Hamry

Dialog s mými bývalými spoluobčany by asi byl těžký. Byla jsem jimi poučena, že koncentrační tábory neexistovaly, že to byly pouze tábory pracovní!

Žili jsem v Nových Hamrech, kde byl můj tatínek na české škole řídícím učitelem. Maminka učitelka ručních prací, objížděla české školy, tj. v Horní Blatné. Perninku, Jelení, Nejdku, Nové roli, Staré Roli a v Nových Hamrech.

Jezdila jsem do Karlových Varů do měšťanské školy: Tenkrát ještě jezdila parní lokomotiva.. První vagón za lokomotivou byl obsazen děvčaty, druhý chlapci. Obě národnosti jezdily vždy společně. Německá mládež jezdila do německých škol. Když jsme se to zářijové odpoledně vraceli, chlapci v Nejdku přestoupili do prvního vagónu mezi nás děvčaty. Mezi Nejdkem a Vysokou pecí jsou dva tunely. Ten první ještě v Nejdku. Přes tímto tunelem trať přetíná silnici. Po řečnění Konráda Henleina z ochozu Becherovka V Karlových Varech, pokřikovali z oken domů v ulici před tunelem Němci s pravicemi zdviženými k nacistickému pozdravu: „Sieg Heil“. Náš vláček se v těchto místech ještě rozjížděl.. Stalo se, že němečtí chlapci z otevřených oken již ze stanice v Nejdku vykřikovali „Sieg Heil“. K Němcům v ulici před tunelem však naši chlapci vykřikli „Heil Moskau“. Z oken po nich Němci házeli květináče.

Další dny byl mezi chlapci již průvodčí a okna byla zavřena. Má škola byla v Rybářích. Jednoho dne si ještě před vyučováním pozval náš pan ředitel všechny třídy do kreslírny. Tam nám oznámil, že předešlý den měli učitelé ve sborovně školy schůzi.. Ten den právě zase řečnil do rádia Adolf Hitler. Tenkrát nebylo ještě v každé domácnosti rádio, a tak Němci tento projev poslouchali shromážděni u nás v Nových Hamrech pod amplionem před německou školou. Ale v noci po projevu pochodovali zase Němci v Karlových Varech městem, stejně jako u nás v Nových Hamrech, za hlasitého provolávání „Sieg heil“, Heil Hitler“. Bydleli jsme na kopečku, takže jsme na pochodující Němce z oken dobře viděli. Pamatuji na ženy v modrých šátcích uvázaných na „babku“. Ten ryk jistě probudil každého.

Když v Karlových Varech Němci uviděli v české škole ozářená okna, pokřikovali před školou a vymlátili okna kameny. To nám náš pan ředitel řekl a ještě dodal, že učitelský sbor uslyšel rozbitými okny křik a pláč dítěte. Byl to německý chlapec, náš spolužák, který se vracel z lékárny, nesl léky nemocné mamince. Pochodující Němci ho poznali, u naší školy ho dohonili, hlavu mu otloukali o zeď školy. Učitelé chlapce zachránili a ve sborovně ošetřili. Ráno nám pan ředitel ukázal zeď zalitou krví našeho německého spolužáka.

V září 1938 jsme školu navštěvovali jen čtrnáct dní. Dobře se pamatuji na ten poslední den. Bylo to v úterý. Ten den učila naše maminka v Nové Roli a odpoledne ve Staré roli. Jezdila v prvním školním vagóně. Nejmladší sestra jezdila do prvního ročníku právě otevřené měšťanské školy v Nejdku, prostřední sestra do 2. ročníku gymnázia v Karlových Varech, Vycházeli jsme všichni společně z domova na nádraží. Tatínek šel také již do své školy v Nových Hamrech. V ulici pod kopečkem jsme potkali německého cyklistu, dělníka slévárny dnešního Metalisu Nejdek. Zastavil se a řekl, že se dnes nepracuje a ani se nebude vyučovat. Tatínek však rozhodl, že tuto zprávu má školám oznámit školní inspektor, takže jsem do škol všechny jely.

V první zastávce, tj. ve Vysoké Peci, na děti ve školních vagónech čekal snad sám ředitel místní papírny, jehož dcera navštěvovala rovněž gymnázium. Ředitel gymnázia mu telefonoval, aby čekal u vlaku ve Vysoké Peci a poslal děti zpátky domů, že je v ulicích v Karlových Varech nebezpečno.

Zastávka ve Vysokých Pecích je v lesích. Dojeli jsme tedy do další stanice, tj. do Nejdku. Tma jsme na nádraží čekali na vlak křižující se v Nové Roli s vlakem, ze kterého jsme vystoupili. Za nádražím v Nejdku je fotbalové hřiště. Tam jsem viděl, jak Němci honili člověka, který před nimi utíkal. Kdo to byl, nevím.

Když jsem se jednoho rána probudili, stráně kolem nás byly obsazeny ukrytými vojáky Stráže obrany státu. Ten poslední den odpoledne šla jsem s tatínkem ulicí pod naším kopečkem. Před námi skupina vojáků a mezi vojáky a námi hlouček chlapců v krátkých šedých nohavicích, v bílých podkolenkách s dýkou na opasku. Všichni hromadně na naše vojáky plivali. Tatínek mi řekl: „, Vidíš, ti se nesmějí ani otočit, aby nevyvolali incident“. Odpoledne jsme pak navštívili v našem sousedství rodinu lesníka Málka. Na protějším kopci okopávala poličko německá žena. Kolem ní proběhli ordneri.. Po chvíli se u ní zastavili naši četníci. Ptali se jí – pravděpodobně – po skupině ordnerů, avšak ukázala jim na opačnou stranu.

Druhý den ráno pro nás přijeli a nákladním autem vojáci z Nejdku. Měly jsme připraveny školní brašny se všemi učebnicemi, oblečeny jsme byly do dvojích šatů, kabátů, v rukách uzlíčky. Z Nejdku jsme jely jen s maminkou vlakem do Karlových Varů. Dojely jsme vlakem do Chodova, tam nás připojili k rychlíkové soupravě z Chebu do Prahy. Cílem našeho útěku bylo rodiště naší maminky v Běcharech u Českého ráje.

V Nových Hamrech zůstal náš prastrýček, bratr našeho dědečka. Ten náš nábytek a věci, které se podařilo zachránit, za námi později odeslal. Bylo mu 81 roků. Do vnitrozemí se pak po roce musel s manželkou také odstěhovat.

A mé dnešní zkušenosti?

Jak už jsem napsala. Dialog s mými bývalými spoluobčany by asi byl těžký. Byla jsem jimi poučena, že koncentrační tábory neexistovaly, že to byly pouze tábory pracovní!

V jednom prostoru není možné normální soužití více ras či národností.

Ladislav Větvíčka 16.6.2026. Rádio Univerzum

TomTom na D-FENS: V plné nahotě se ukázalo to, o čem se před deseti lety vůbec nesmělo mluvit nahlas, a v posledních dvou letech jen hodně potichu.

V jednom prostoru není možné normální soužití více ras či národností. Není to snad pro to, že by ta či ona rasa nebo národnost byla horší či lepší, ale pro to, že zákony a pravidla nejsou schopny zlomit zvyklosti a naturel. Není to o tom, že by Němci byli lepší než Turci nebo Somálci, Angličané než Indové, že by neměli tutéž biologickou podstatu, dvě oči, dvě ruce. Ale povahově jsou jiní a jsou natolik jiní, že není možné abychom s nimi dlouhodobě sdíleli stejný prostor.

Ale zpět k tomu co se stalo ve Velké Británii. Rozhodně to nebylo blesk z jasného nebe, jak se nám progresivisté snaží namluvit. Problémy v Anglii ale i ve Švédsku, Německu, Francii

(např. hromadné výtržnosti v Paříži kvůli fotbalu) byly dlouhodobé a stále se stupňovaly. Jenže tentokrát se tyto dvě vraždy v přímém přenosu dostaly na internet, a to byl, jak se v Česku říká, průser jak vrata. Už se to nedalo, jak bývalo pravidlem, ututlat. Nedala se zatajit národnost, nedala se zatajit barva pleti, nedala se zatajit brutalita, a především se nedala zatajit absurdnost obou trestných činů. V podstatě – nešlo o nic. Nebyla to vražda ze žárlivosti, nebylo to loupežné přepadení, nebyla to nutná obrana, snad tam ani nehrál roli alkohol nebo drogy. Šlo jen a jen o to, že si pachatelé našli záminku, a poté zaútočili.

Vypukly tedy protesty. Ne snad kvůli samotné vraždě, ale proto že stát a úřady nejsou schopni zajistit bezpečnost obyvatel. Pohár trpělivosti přetekl. A jak už to tak bývá, úřady a vláda se zaměřily především na původce protestu.

Co Česká Republika? Nehrozí nám něco podobného? Hrozí, a to velice akutně. Nikoliv snad souvislosti s přistěhovalci z Afriky nebo Asie, ale z důvodu války na Ukrajině.

Na začátku války se do naší země nahrnula okolo 300 000 Ukrajinců. Bylo to bráno jako internacionální pomoc před agresorem. Nikdo se tehdy nepozastavil nad tím, že Ukrajina je dost velká země, a že tudíž stačilo, aby se jen přemístili do její západní části a aktivně se zapojili do obrany země ve zbrojním průmyslu. Opět – jakákoliv diskuse o tom byla oficiálně zakázána. Kdo si dovolil za pochybovat, často skončil před soudem. Ukrajinci se za vlády Velkého vůdce Fialy a jeho poskoků stali naprosto nedotknutelnou sortou. Všude museli dostat přednost. Když ne, následoval křik, obviňování, a když ani to nepomohlo, tak násilí. Zejména ve větších městech si obyvatelstvo skutečně užilo své. Přitom většina z nich měla přitom k válečným a zbídačeným uprchlíkům velmi, velmi daleko. Kdo na to poukázal, byl ruskácká špína a putinovec. Když se na svátky desítky tisíc Ukrajinců hrnuli na Ukrajinu, aby navštívili svoje příbuzné, naše televize o tomhle mlčela. Polská, německá, rakouská a maďarská ne. Ze všech stran jsme jen slyšeli: musíme se uskromnit, musíme jim pomáhat, bojují za nás, za Evropu, za naši svobodu. Že často bojovali jen před kluby a hospodami, o tom se nikdo moc nemínil.

To, co se nyní děje v Evropě ukazuje, že nekontrolovaná migrace je problém a že soucit není důvod k tomu, abychom se ve vlastní zemi cítili jako občané druhé kategorie. Že bezpečnost není extremistický požadavek, ale základní podmínka fungující společnosti. Pokud je dnes za rasismus nebo xenofobii označována prostá snaha chránit vlastní zemi, kulturu, občany, jde o systémový problém. Problém o to horší, že jeho původ je primárně v našich řadách. Migrant by si nikdy nemohli dovolit tak moc, kdyby neměli tak mocné spojence v řadách původního obyvatelstva.

Vidlák: Kolář pase prezidenta, který pak tomu sjednocenému demobloku bude velet. Má sice IQ jen 107 a ženu bez špetky vkusu, ale jinak je naprosto v pohodě. Vypadá to, že na své cestě vzhůru nekradl (nebo jen v malém), nebral dotace (kromě svého erárního platu), nesosal evropské peníze a jeho první žena o případném domácím násilí mlčí jako hrob. Ideální lídr opozice. Eurosvazačky mají z jeho projevů orgasmus a eurosvažáci ze Štítu demokracie poluci. Ovšem, má to ještě jeden háček. Ještě je tu Vítek Rakušan. Ten má kolem sebe zase své miliardáře ze Seznamu a jako ministr vnitra rádně nakrmil nejbohatšího Čecha, Strnada, kupní smlouvou na předražené repasované vrtulníky.

Co se mi dnes honí hlavou?

Kamil Káma Klečka, JUDr

Česká republika je v jistém smyslu nejsvobodnější zemí. Smí se u nás tábořit, sbírat houby a lesní plody, opékat buřty a zpívat u táboráku...

Život v Česku sice zatím není ideální, ale jinde je to ještě mnohem horší.

Pojem “životní úroveň“ je zavádějící, neboť se jedná o individuální představy o tom, co daný člověk od života očekává. Podle jeho představ je potom nutné měřit životní úroveň. Dovolil bych si tvrdit, že nejlepším místem k životu na této Zeměkouli je Tábor a jeho okolí. Kdyby tomu tak nebylo, nežil bych tam. Na druhé straně, nějaký arabský šejk z Kuvajtu, se mnou určitě souhlasit nebude. Japonský majitel automobilky asi také ne...

Ovšem nechodme na „konec světa“ a porozhlédneme se po svých zahraničních sousedech.

Jedete-li do zahraničí a vezete-li si sebou nůž, buďte opatrní. Celá rodina by mohla lehko skončit za mřížemi.

V SRN nesmíte mít u sebe nůž, jehož střenka přesahuje 10cm nebo zavírací 8.5 cm.

V Rakousku můžete u sebe mít nůž pouze tehdy, pakliže se prokážete, že jste “myslivec“ a zrovna jdete na hon. Je to obrovský paradox, neboť u našeho jižního souseda si každý občan Rakouska, pakliže nabyt plnoletosti (18 let), může bez zbrojního pasu a pouze na občanský průkaz koupit brokovnici a malorážku. To je v ČR absolutně nemožné!

V Belgii a v Lucembursku nesmíte u sebe nosit nůž vůbec, i kdyby se jednalo o pouhý “příborák“.

Ve Velké Británii a v Irsku podle zákona (tzv. “Offensive Weapon Act“) nejen, že se zakazuje nošení všech druhů nožů a zbraní (včetně vzduchovky), nýbrž nesmíte mít u sebe na veřejnosti ani to, co se noží podobá. Existuje tam např. absolutní zákaz vycházení s nůžkami! Takováto opatření v zemi, kde v roce 1907 jeho lordstvo Robert Baden-Powell založil skautské hnutí, je opravdu na pováženou...

Naproti tomu české zákonodárství takovouto skutkovou podstatu vůbec neřeší: můžete chodit s popravčím mečem na Václavském náměstí sem a tam, jak se vám zachce, aniž byste porušili jakýkoliv zákon. Jediné nebezpečí, které hrozí, je následující: asi by vás mohli odvézt na psychiatrickou kliniku.

Pakliže si myslíte: „Vyrazíme na Západ trempovat, rozděláme táborák, budeme opékat buřty, hrát na kytaru a zpívat...“ tak takové myšlenky si nechte rychle zajít. Mimo Česka je to takřka neproveditelné, a to dokonce i v USA a Kanadě. Ve většině evropských zemí je rozdělávání táborových ohňů (bez zvláštního povolení) přísně zakázané. Buřty (tedy špekáčky) mimo Česka a Bavorska (tzv. „Regensburger“) nikde jinak neseženete.

Hrát na kytaru v lese a zpívat je (mimo Česka) zakázáno takřka na celém světě a to dokonce i v Ruské tajze. Když vjíždíte do kanadského pralesa Algonquin Park (provincie Ontario), ptá se vás policie u závory, zdali máte střelné zbraně a hudební nástroje. Pakliže ano, musíte je deponovat u vchodu. Byl jsem sám svědek toho jak jednomu černochovi (skautovi) zabavili dokonce i foukací harmoniku. Po chvíli se

rozbrečel, ale nebylo mu to nic platné: Prostě s foukací harmonikou se do pralesa nesmí! Hlasitý zpěv a živá hudba má prý velice neblahý vliv na divokou zvěř. Ovšem hudba reprodukováná (rádio) prý zas tak moc nevadí. Každopádně v Česku není zakázáno ani jedno, ani druhé...

V některých zemích by se sice dalo trempování a skautování praktikovat - hlavně v USA, Austrálii a v Kanadě, podobně jako v Česku, ale má to nepřekonatelný zádrhel. Každá píď půdy tam někomu patří a všude na vás hulákají cedule: “Private property. No entry.“ (soukromý majetek. Vstup zakázán). Bez povolení majitele tam vkročit nesmíte. Na některých cedulích jsou vyznačeny i lebky se zkříženými hnáty - vlastník vás upozorňuje: “Pakliže se objevíte na mém pozemku, zabiju vás!“ Vše tam připomíná “divoký západ“ i když poněkud naruby. Zvykli jsme si na tvrzení: v USA se praktikuje volný prodej zbraní a kuší. Nevěřte tomu. V některých státech USA se skutečně ke zbráním dostanete lehko. Ovšem v jiných platí například stejně přísné předpisy jako v Anglii a v Irsku. Pakliže vás v Marylandu nebo v Massachusetts nachytají s loveckým nožem u pasu, hrozí vám až 48 hodin kriminálu.

Nemyslete si, že to jde všude tak jako v Česku, vzít si ruksak, lovecký nůž, maskáče, vyrazit do lesa na houby a potom se někde vykoupat v rybníku...

V SRN jsou kalhoty „maskáče“ považovány za uniformu a bez povolení ministerstva obrany SRN je nesmíte nosit. Jinak vám hrozí až 3 roky odnětí svobody.

V Severním Irsku jsou všechny rybníky soukromé, a pakliže se tam vykoupete, posuzuje se to coby “vloupání“ (Domestic burglary).

V severní Itálii je sbírání hub zakázáno pod trestem vězení do jednoho roku a na zbytek Itálie potřebujete tzv. “houbařský pas“, který místní úřady jaksi velmi neradi vydávají.

Ve Velké Británii je většina lesů v soukromých rukou a normální smrtelník se do nich nedostane.

V Holandsku sice do lesa můžete, ale nejenže tam nesmíte sbírat houby, nýbrž tam nesmíte sbírat vůbec žádné plodiny. Běda, jestli u vás najdou šišku, ostružinu nebo křemenáče! Počítejte s tím, že si drahnou chvíli posedíte v “chládku“.

Až opět někoho uslyšíte hlasitě nedávat, jak to u nás stojí za prd, sdělte mu, že má sice pravdu, ale jinde to může být ještě daleko horší a doporučte mu tuto reportáž, kterou jste si právě přečetli.

Z naší planety Země není kam utéct.

Na Marsu se žít nedá.

Musíme si zdejší poměry zařídit tak, aby to trmácení se životem od kolébky do rakve, bylo pokud možno, co nejsnesitelnější. Víc od lidstva opravdu nelze očekávat

Arabština

Honza Řecký

Mnoho lidí si představuje arabštinu jako jeden jazyk. Ve skutečnosti je situace mnohem složitější.

V celém arabském světě existuje společná spisovná arabština (MSA), kterou uslyšíte ve zprávách, přečtete v novinách nebo v oficiálních projevech. Je založena na klasické arabštině a rozumí jí prakticky každý vzdělaný Arab. V běžném životě jí však téměř nikdo nemluví.

Doma, mezi přáteli nebo na ulici se používají místní dialekty. A právě mezi nimi mohou být rozdíly překvapivě velké.

Největší vliv získala během 20. století egyptská arabština díky filmům, seriálům a hudbě. Pro mnoho Arabů byla tím, čím je dnes ve světě angličtiny americký přízvuk.

Poměrně blízká je jí levantská arabština, tedy dialekty Palestiny, Libanonu, Sýrie a Jordánska. Mluvíci těchto oblastí si většinou mezi sebou rozumějí bez větších problémů, i když rozdíly existují.

Jiná situace je v zemích Perského zálivu, jako jsou Saúdská Arábie, Kuvajt nebo Spojené arabské emiráty. Tamní dialekty mají odlišnou výslovnost i slovní zásobu, přesto jsou pro Egyptany a levantské Araby, byť někdy s obtížemi, stále relativně srozumitelné.

Největší rozdíly najdeme v severní Africe. Marocká, alžírská nebo tuniská arabština obsahují silné berberské, francouzské a španělské vlivy a jejich výslovnost se výrazně liší od východních dialektů. Není výjimkou, že Egyptan a Maročan při delším rozhovoru přejdou na spisovnou arabštinu, protože jejich běžná mluva je pro druhou stranu obtížně srozumitelná. Maročan a Kuvajťan to budou mít ještě složitější.

V arabském světě je společným jazykem spisovná arabština, zatímco každodenní řeč se od Maroka až po Irák mění natolik, že si její mluvíci někdy rozumějí jen s velkými obtížemi.

S P O R T

Čtvrtek 25. 6. 2026 Krutý konec na Aztéckém stadionu: Čeští fotbalisté prohráli s Mexikem a balí kufry

Čeští fotbalisté v závěrečném duelu skupiny na MS prohráli s Mexikem 0:3 a do vyřazovací fáze neprošli. Domáci rozhodli dvěma góly v úvodu druhé půle.

Sobota 27. 6. 2026 - České hokejbalistky ve finále prohrály

Hokejbalistky nedokázaly oplatit Američankám porážku z Vispu 0:3 a v sedmém utkání na turnaji poprvé prohrály. V základní skupině přitom USA zdolaly 2:1 po samostatných střeleních.

Kvalifikaci v Rakousku ovládl Russel

Kvalifikaci na Velkou cenu Rakouska formule 1 vyhrál George Russell z Mercedesu. Britský jezdec předčil na okruhu ve Spielbergu o 236 tisícín sekundy Charlese Leclerca z Ferrari, druhý skončil jeho týmový kolega Lewis Hamilton.

Hokejbalisté budou hrát o zlato s USA

Čeští hokejbalisté vyhráli v semifinále domácího mistrovství světa v Ostravě nad Finskem 8:1, do boje o zlato postoupili potřetí za sebou a budou útočit na první triumf od roku 2011 z Bratislavy.

Pátek 26. 6. 2026 - Slavia a Pardubice v Lize mistrů. Čeští šamp-ioni z Nymburka, kteří budou od nové sezony nastupovat pod novým názvem Slavia Praha ERA NBK, a v roli nováčka také poražení finalisté z domácí nejvyšší soutěže Pardubice budou hrát v příští sezoně Ligu mistrů.

Čtvrtek 25. 6. 2026 -

Vacek mistrem ČR v časovce

Mistrem republiky v časovce je potřetí v řadě Mathias Vacek. Na šampionátu silničních cyklistů v Uničově druhý dojel Jakub Otruba a třetí Petr Kelemen.

Young people aren’t prepared for old age.

As one grows older, a simple and cruel truth becomes clear: the noise of life fades away. And only silence remains...

I am 88 years old.

I remember a time when it was never quiet in our home. A two-story house, creaking stairs, the smell of food from the kitchen. Children running through the rooms, my wife calling everyone to the table, the whole family gathering on Sundays—noisy, cramped, joyful. I used to sit at the head of the table and think it would be like that forever.

I thought it would be forever.

Today I have a twelve-square-meter room in a nursing home. A bed. A window. A small closet holding the few things left from a whole lifetime. And photographs on the nightstand—they are the only ones that aren’t leaving now.

I have four children. Eleven grandchildren. Two great-grandchildren.

But the one who is most often by my side—doesn’t share my last name. He’s the nurse who comes in the morning to check my blood pressure, adjust my pillow, and ask how I’m feeling. He does this every day. Every single day. And that’s more than some of those who call me “Grandpa” do.

One son comes once a month. The other—on holidays. My daughter calls on Sundays. A short phone call. Five minutes. Sometimes even less.

And one of my children... hasn’t been in touch at all for two years.

I don’t know why. I go over it in my head during long nights—what I did wrong, where I made a mistake, where I didn’t give enough. The answer doesn’t come. Or maybe I just can’t find it anymore.

I don’t go out to the garden anymore. My hands don’t work anymore. I used to be able to work with wood for hours on end—I made shelves, repaired furniture, built things for the house. Now I look out the window and see a stranger’s yard.

I no longer sit at the head of the table. There is no table. There is no festive tablecloth. There is no longer that scent from the kitchen that I loved so much.

Now I do crossword puzzles. I try to keep my mind sharp. Or at least I pretend I’m trying.

Do you know what’s hardest at this age? Not the aching joints. Not the weakness. Not the fact that your body doesn’t obey you like it used to.

The hardest part is when silence falls in the evening and you realize that no one came today. That no one came yesterday either. And that tomorrow will probably be the same.

And you lie there, staring at the ceiling. And you think about how you raised each of your children. How you got up at night when they were sick. How you worked without days off so they would have everything. How you gave—without counting the cost, without wanting anything in return—you simply gave because they were the meaning of it all. And you wonder—where are they now?

I’ve learned not to cry. Men of my generation don’t cry. That’s how we were raised.

But sometimes at night—I cry. Quietly. So no one will hear.

You have to be careful here—don’t get too attached to your neighbors. People leave. Suddenly. In a single day. One night. Several people I’ve spoken to have already left. Just like that. There was an empty bed—and that was it.

They say people live longer these days. Medicine, technology, and all that.

But no one talks about what it’s like—to live a long time in solitude. When your memory still works and you remember everything—every day, every scent, every laugh—but none of it is here anymore. And it never will be.

I wish young people would understand one thing.

Parents and grandparents don’t ask for much. They don’t need gifts. They don’t need money. They just need someone to walk into their room. To sit down next to them. Just to be there with them, to chat. For an hour. Once a week.

For you, it’s not much. For us—it’s the whole world.

All that warmth we gave you when you were little... is it still there somewhere? Or did it fade away along with our youth?

I’m not angry. I’m just very tired of waiting. If this text touched you—share it. Let those who haven’t called their parents in a long time read it. Those who put everything off until later. Those who don’t know that “later” will simply end one day. Call today. Right now. While there’s still time.

Ceremonies new con.

Bess Price, former NT Minister for Community Services Said, ‘All the “Welcome to Country”, all the “Smoking Ceremonies” and all the made-up bullshit rituals about “pay our respects to elders past and present” is just one big lie. Price is an Indigenous Warlpiri woman who received a prestigious U.S. International Women’s Courage Award from former U.S. President Barack Obama in 2012 for her work tackling domestic violence.

Indigenous entertainers Ernie Dingo and Richard Whalley, of the Middar Aboriginal Theatre, invented the “welcome to country” in 1976 because two pairs of Maori visitors from NZ and the Cook Islands wanted an equivalent of their own traditional ceremony before they would dance at the Perth International Arts Festival. (An adaptation from the US Indians Public Relations campaign.) It is not and never was a tradition issue, over \$145,000 has now been spent by the government on this comedy theatrical, which stupid organisations compulsory require staff to accept. This was deliberately confused with a totally different greeting to give permission to cross another tribe’s land, such permission was often given as a form of entrapment if the entering tribe had many females, where they

were ambushed in bloody battles, many killed and the women taken. The original real cultural knowledge is now basically unknown today, compared to what we were taught 60 years ago. The NEW understanding of aboriginal history bunkum being spoken by the White Indigenous Invaders, reverses a lot of traditional culture, Aboriginals did not ever own land, they were the custodians of the land for future generations. She has described Aboriginal ‘Welcome to country’ ceremonies as ‘bullshit’. (The ‘welcome to country’ was copied from Canadian and US Indians.)

Modern Slavery.

Stephen Reiffer Perth Let the underclasses think you are doing them a favour by allowing them to buy a new Home and a couple of tricked up motor vehicles, perhaps a trip to Bali every year and a JetSki to play on when your are not working. You give them a few cheap freebies like some childcare and tell them some lies whilst blaming the Conservative Government long after they left office. And in exchange these Worker Drones get paid a lot more than they used to so they pay a lot more tax which is calculated as a percentage of your total wage vs a fixed annual amount so they think they are doing so well despite never having any money. Their Partners get to go back to work because of this childcare and guess what? Yep they pay more tax than ever before. So they are chained to a mortgage for 30+ years, chained to the Tax Office for the same period and longer and meanwhile the PM and his cronies are living in luxury throwing cash around like a Tech Billionaire and you just keep up the daily grind until one day you wake up and you are old yet you don’t seem to remember how you got here and you are still broke. Partner might have moved on to greener pastures, left you for a same sex marriage or run off with your bigger earning best Mate so you do what? Work harder to try and catch up and attract another partner perhaps a younger one, even though you look worn out and haggard. Welcome to your Life under a Labor Government.

A woman approaches a man and says: "Excuse me Sir s: r 'm doing a little survey, can I ask you questions?" The man says : "Yes of course" Woman: "If you're travelling in a bus and a female gets on the bus and she's got no available seat, would you give up your seat for her?" Man - "No." Woman: "What if the lady that got on the bus was pregnant would you give up your seat then?" Man: "No." Woman: "What if the lady got on the bus was a senior lady would you give your seat then?" Man: "No." Woman: "You are one selfish man, you have no manners. Who do you think you are?" Man: I am the Bus Driver"

